

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/12/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1319206507
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Veselovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1319206507.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Veselovskej a členov senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a JUDr. Denisy Mészárosovej, v trestnej veci obžalovaného F. O. pre pokus obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 14 ods. 1 k § 145 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 46Tk/4/2019 zo dňa 16.12.2020, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 30.03.2021 jednomyseľne takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 3 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vec sa obžalovanému

F. O., nar. XX.XX.XXXX v P., trvale bytom L. A. XX, X.,

u k l a d á

podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. a), písm. j), písm. k), písm. m), § 39 ods. 2 písm. c) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 46Tk/4/2019 zo dňa 16.12.2020 bol obžalovaný F. O. uznaný vinným zo spáchania pokusu obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 14 ods. 1 k § 145 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- v presne nezistenom čase okolo 19:00 hod. dňa 21.05.2019 v Bratislave na ulici Stará Vajnorská č. 11, oproti komplexu Golden City v motorovom vozidle zn. BMW s B.: SE XXXCH, čiernej farby, v čase, keď sa nachádzal na zadných sedadlách vozidla od chrbta napadol poškodeného F. O., nar. XX.XX.XXXX, ktorý v tom čase sedel na sedadle vodiča, a to tak, že ho kuchynským nožom zn. Sabatier s dĺžkou čepele 20 cm opakovane - trikrát bodol do oblasti krku vpravo, čím mu spôsobil na pravej strane krku vpravo bodno reznú a silno krvácajúcu ranu o veľkosti 5 cm, hlbokú bodno - reznú a silno krvácajúcu ranu na pravej nadkľúčnej oblasti o veľkosti 5 cm a bodnú ranu prednej dolnej strany krku vpravo v oblasti jugulárnej jamky hlbokú 7 cm, čo viedlo u poškodeného k výraznému krvácaniu a rozvoju hemoragického šoku, následkom čoho musel byť poškodený ihneď lekársky ošetrovaný a bezodkladne podrobený operačnému zákroku v nemocničnom zariadení, ktorý bol vykonaný dňa 21.05.2019, bez vykonania ktorého by došlo k jeho smrti,

za čo mu bol podľa § 145 ods. 1, § 36 písm. j), písm. k), písm. m), § 37 písm. a), § 38 ods. 3, § 39 ods. 2 písm. a), písm. c) Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, pre výkon ktorého bol obžalovaný podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Súd prvého stupňa podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona uložil obžalovanému tiež trest prepadnutia vecí, a to kuchynského noža zn. Sabatier s dĺžkou čepele 20 cm, ktorého vlastníkom sa podľa § 60 ods. 6 Trestného zákona stáva štát. Podľa § 73 ods. 1 Trestného zákona súd uložil obžalovanému ochranné psychiatrické liečenie ambulantnou formou a podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad v trvaní 2 roky. Napokon podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd prvého stupňa zaviazal obžalovaného k náhrade škody vo výške 7.400,55 € Všeobecnej zdravotnej poisťovni, krajská pobočka Žilina, a vo výške 1.823,40 € poškodenému F. O..

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný ihneď po jeho vyhlásení odvolanie smerujúce proti výrokom o vine a treste, ako aj proti konaniu, ktoré týmto výrokom predchádzalo. Obžalovaný odôvodnil odvolanie prostredníctvom obhajcu, a to podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 14.01.2021.

Obhajoba namieta, že výrok o vine a súvisiace výroky sú nesprávne, neodôvodnené, a v rozpore so základnými zásadami trestného konania a s Trestným poriadkom, najmä s ustanoveniami o dokazovaní, a v rozpore s názormi a závermi Krajského súdu v Bratislave vyjadrenými v uznesení sp.zn. 3To/53/2020 z 18.08.2020, ktorými sa súd prvej inštancie neriadil, čím porušil tiež § 327 ods. 1 Trestného poriadku. Rovnako tak je nesprávne a v rozpore so zásadou hodnotenia dôkazov v ich súhrne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku a so zásadou zisťovania skutkového stavu bez dôvodných pochybností podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku odôvodnenie súdu, že „pri uznaní viny súd vychádzal predovšetkým z výpovede poškodeného, svedka W., čiastočne aj z výpovede samotného obžalovaného, z výpovedí a znaleckých posudkov znalcov Mgr. Olgy Tomišovej, MUDr. Denisy Mészárosovej a najmä doc. MUDr. Mareka Čambala, PhD.“ Pre rozhodnutie uvedeného prípadu na podklade obžaloby bolo kľúčové posúdiť otázku: za akých okolností obžalovaný použil predmetný nôž voči poškodenému samozrejme zohľadniac celú predchádzajúcu i nasledujúcu situáciu v súhrne dôkazov a v súlade s Trestným poriadkom. Súd obranu obžalovaného O. spočívajúcu v tom, že „obžalovaný sa vo vozidle iba bránil slovnému a fyzickému útoku poškodeného, pričom náhodou nahmatal vo svojej taške nôž, ktorý mu tam dal zrejme poškodený a týmto nožom nevediac ako, spôsobil poškodenému zraneniu...popiera úmysel zavraždiť poškodeného“ považoval nesprávne za „nepravdepodobnú, jednoznačne v rozpore s vykonaným dokazovaním“, čo súd odôvodnil poukazom na to, že bodno - rezné zranenia poškodenému spôsobil obžalovaný, a to kuchynským nožom, čo potvrdilo aj znalecké dokazovanie týkajúce sa DNA profilov poškodeného a obžalovaného zo stôp z noža a zaistenie kuchynského noža pri obhliadke miesta činu. Bodno - rezné zranenia poškodeného spôsobené kuchynským nožom, ani znalecké dokazovanie stôp a DNA profilov z predmetného noža, ani jeho zaistenie však sami osebe ani v súhrne nevyučujú obranu obžalovaného O. o tom, že nôž použil na obranu brániac sa tak proti slovnému, fyzickému útoku poškodeného (v konkrétnom kontexte vyhrádzajúceho sa obžalovanému O. dlhodobo podriadeného poškodenému, finančne, podnikateľsky, čo v obžalovanom O. vzbudilo dôvodnú obavu o svoj život a život členov najbližšej rodiny, manželky a detí, prihliadnuc na jeho psychický stav podstatne zníženej až vymiznutej ovládacej schopnosti a depresie, bezmocnosti, strachu). Odôvodnenie súdu, že zranenia poškodeného, mechanizmus ich vzniku nožom a jeho zaistenie pri obhliadke miesta činu, DNA stopy vyvracajú obranu obžalovaného O. je teda nelogický, riadne neodôvodnený a teda v rozpore s § 168 ods. 1 Trestného poriadku a právom obžalovaného na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a zároveň je takéto odôvodnenie aj dôvodne pochybné.

Súd rozpor vo výpovedi obžalovaného a poškodeného o tom, za akých okolností obžalovaný použil predmetný nôž voči poškodenému, vyhodnotil nesprávne a pochybne v prospech poškodeného a obžaloby, keď uviedol, že „skutočnosť, že obžalovaný napadol nožom poškodeného odzadu, od chrbta, vyplýva predovšetkým z výpovede poškodeného, ktorý vypovedal počas trestného konania konštantne a vierohodne“. Považovať výpoveď poškodeného za vierohodnú a konštantnú je však dôvodne pochybné. V podstate išlo o jediný dôkaz ku skutku, pre ktorý bola podaná obžaloba a v nej vymedzenom konaní obžalovaného O., ktorým sa mal dopustiť obzvlášť závažného zločinu, preto bolo potrebné citlivo vyhodnotiť výpoveď poškodeného samotnú a aj v súhrne dôkazov, čo však súd prvého stupňa nevykonal, ale len považoval výpoveď poškodeného za vierohodnú. Obhajoba poukazuje na to, že sám poškodený na hlavnom pojednávaní dňa 03.06.2020 úvodom na otázky prokurátora vypovedal, že

„pokiaľ ide o skutok, veľa si z neho nepamätám...nepamätám si, aká bola atmosféra v aute...naozaj si to presne nepamätám, dostal som tie rany nožom, ktorý počet ja ani uviesť neviem a vybehol som z auta. Nepamätám sa, či obžalovaný pri tom útoku niečo kričal, alebo hovoril...neviem uviesť, kde sa ten nôž vzal v mojom aute...v uvedený deň si nepamätám, prečo sme išli do Bratislavy, možno kvôli nákupom...Neviem, prečo išiel so mnou obžalovaný...až po dvoch ranách som si uvedomil, o čo ide, a moja jediná reakcia bola, že som utiekol z auta“. Na otázky obhajoby: „pamätáte si, že by vám niekto poskytoval prvú pomoc ? - pamätám si, že v sanitke áno“, „ako došlo k tomu, že v čase skutku už nesedel (obž.) vedľa vás ? - neviem“. Zo samotnej výpovede poškodeného na hlavnom pojednávaní, ktorá jediná je použiteľná pri rozhodovaní, keďže výpoveď z prípravného konania nebola na hlavnom pojednávaní čítaná, vyplýva, že poškodený sa vyjadroval veľmi neurčito a najčastejšou odpoveďou ku skutku a k udalostiam z rozhodného dňa bolo, že nevie a, že si nepamätá (pričom sám potvrdil, že nemá diagnostikované výpadky pamäte), čo nemôže slúžiť na založenie záveru o preukázaní skutku v obžalobe a viny obžalovaného O. bez dôvodných pochybností. Uvedené uznal aj odvolací súd, keď uviedol: „poškodený ani pri svojej výpovedi v prípravnom konaní a ani na hlavnom pojednávaní neuviedol riadny opis udalostí, na otázky odpovedal vyhýbavo odvolávajúc sa na retrográdnú amnéziu, na ktorú však nemal žiaden medicínsky dôvod...odvolací súd upozorňuje, že táto výpoveď je tak nekonkrétne, že je aj v súlade s výpoveďou obžalovaného“. Poškodený vypovedal, že jeho jediná reakcia voči údajnému útoku zo strany obžalovaného O. bola taká, že „utiekol som z auta“, čo je však vyvrátené výpoveďou obžalovaného O., ktorý podrobne popísal situáciu vo vozidle a okolnosti, ktoré viedli k tomu, že k obrane proti vyhrážaniu, slovným a fyzickým atakom zo strany poškodeného vo vozidle použil to, čo ako prvé nahmatal v taške, teda predmetný nôž, ale len na svoju obranu a podrobne popísal aj spôsob obrany, pričom uvedené je potvrdené v súhrne dôkazov aj so zistením znalca z odboru traumatológie Doc. MUDr. Čambala, PhD., ktorý sa z medicínskeho hľadiska v doplnení, znaleckom úkone č. 63/2020 ako aj na hlavnom pojednávaní dňa 16.12.2020 vyjadril, že verzia obžalovaného O. je možná a nemožno ju 100%-tne vylúčiť, a taktiež konštatoval, že presný mechanizmus vzniku zranení poškodeného nie je možné exaktne stanoviť. Tým, že znalec pripúšťa priebeh skutku tak, ako to uvádza obžalovaný, a konštatuje, že presný mechanizmus vzniku zranení nie je možné stanoviť, je spochybnená a nepotvrdená výpoveď poškodeného a skutok v obžalobe, a teda výrok o vine. Poškodený vypovedal, že mal dostať rany nožom a vybehnúť z auta, avšak uvedené je spochybnené fotodokumentáciou krvných stôp vo vozidle rozšírených na mieste predného spolujazdca, ktoré sú v prospech verzie obžalovaného o premietnutí sa poškodeného pri súboji vo vozidle, ktorý súhrn dôkazov (fotodokumentácie) nebol súdom prvého stupňa zohľadnený, napriek tomu, že odvolací súd vytkol, že súd prvého stupňa nebral do úvahy uvedené fotodokumentácie a vyjadril sa, že „objektívne dôkazy...rozmiestnenie krvných stôp vo vozidle naznačuje vzájomný zápas, resp. nevyvracia obhajobu obžalovaného.

Rovnako tak súd prvého stupňa pri posudzovaní rozporov vo výpovedi obžalovaného a poškodeného v podstatnej otázke, za akých okolností použil obžalovaný O. nôž voči poškodenému, vôbec neprihliadol na výsledky znaleckého dokazovania, keď znalkyňa Mgr. Tomišová tak v písomnom znaleckom posudku ako aj na hlavnom pojednávaní potvrdila, že nezistila u obžalovaného O. žiadne konfabulačné tendencie, sklony k fabulácii, ani nadmernej fantázii, jeho výpovede možno považovať za vierohodnú, nezistila sklony k agresivite ako trvalej súčasť štruktúry osobnosti. Aj psychologické znalecké dokazovanie teda preukázalo, že pri zvažovaní vierohodnosti na jednej strane výpovede poškodeného a na druhej strane obžalovaného, ktoré podľa súdu prvého stupňa boli rozporné, je dôvodné prikloniť sa k výpovedi obžalovaného, ktorého vierohodnosť v súhrne dôkazov bola tiež znalecky potvrdená, a to psychologicky, ako aj po stránke traumatologickej Doc. MUDr. Čambalom bola označená za možnú, a nebola vylúčená v tomto konkrétnom prípade, a bola tiež potvrdená prítomnosťou krvných stôp na mieste predného spolujazdca, ktorý súhrn dôkazov vylučuje spáchanie skutku v obžalobe. Taktiež hodnotenie súdu prvého stupňa o vierohodnosti výpovede poškodeného o udalostiach z rozhodného dňa je dôvodne pochybné aj z toho dôvodu, že poškodený nepotvrdil, resp. selektívne si nepamätal, že by mu obžalovaný poskytoval prvú pomoc, ktoré poskytovanie prvej pomoci však vyplýva zo súhrnu dôkazov, a to z výsluchu obžalovaného, výsluchu svedka W. a z uskutočneného telefonického hovoru dňa 21.05.2019 v čase o 19.16 hod., v rámci ktorého urgoval obžalovaný príchod už volanej záchranky, a kde sa vyslovene vyjadril, že drží ranu poškodenému. Odlišné hodnotenie volania záchranky obžalovaným O. súdom, a to v neprospech obžalovaného, keďže obžalovaný O. o sebaobrane na mieste činu nehovoril, keď táto skutočnosť sebaobrány nevyplýva ani z prepisu telefonického hovoru dňa 21.05.2019 v čase o 19.16 hod. na tel. č. 158, v rámci ktorého osoba predstavená pod menom F. O. opakovane oznámila, že „bodol kolegu do krku, aby poslali záchranku, že on mu drží ranu, nech nevykrváca“ je dôvodne pochybné a protirečivé, nie riadne odôvodnené, keď súd prvého stupňa už hodnotí vyjadrenia obžalovaného počas

telefonátu opakovane privolávajúceho záchranku tak, že „súd chápe tento telefonát skôr ako žiadosť o urýchlenie už volanej pomoci“ a ako poľahčujúcu okolnosť, tak nie je logické, aby súd použil predmetný telefonát v neprospech obžalovaného O. ako podklad na uznanie viny.

Súd prvého stupňa založil vinu obžalovaného najmä na výpovedi a znaleckom posudku Doc. MUDr. Mareka Čambala, PhD., čo obhajoba považuje za pochybné a v rozpore s § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Znalecké dokazovanie a výsluch znalca MUDr. Čambala by mohli viesť iba k potvrdeniu dvoch možných verzií skutkového deja, nie však k vyvráteniu obrany obžalovaného. Súd uviedol na margo návrhu obhajoby na pribratie znaleckého ústavu na preskúmanie posudku znalca doc. MUDr. Čambala: „súd zamietol aj tento návrh, nakoľko nepovažuje závery znaleckého posudku z odboru chirurgia za spochybnené. Znalec na hlavnom pojednávaní spresnil aj svoje vyjadrenie zo dňa 20.12.2019, a to bez akýchkoľvek pochybností“. Výpoveď znalca MUDr. Čambala na hlavnom pojednávaní dňa 16.12.2020, kedy mal menovaný znalec podľa súdu spresniť svoje predchádzajúce vyjadrenie, ako aj doplnenie jeho znaleckého posudku je však diametrálne odlišné od výpovedi znalca učinenej na hlavnom pojednávaní dňa 20.12.2019, kedy menovaný znalec uviedol: „zranenia mohli vzniknúť tak, ako uviedol obžalovaný, aj charakter rán, ktorý bol bodno - rezný svedčí v prospech priebehu popísanom obžalovaným...zaujímavosťou je malá prítomnosť obranných zranení poškodeného čo nasvedčuje tvrdenie obžalovaného, že ho držal za ruky“. Znalec však už uvedený bodno - rezný charakter rán poškodeného ako aj prítomnosť obranných zranení poškodeného nezohľadnil vo svojom doplnení znaleckého posudku a ani na výsluchu dňa 16.12.2020, kedy poprel, že by išlo o obranné zranenia. Tieto diametrálne odlišné závery znalca vo vzťahu k verzii obžalovaného boli podľa jeho vysvetlenia zapríčinené tým, že pôvodne bol presvedčený, že sa jednalo o vozidlo BMW radu 5, ale až pri doplnku zistil, že sa jedná o BMW radu 3. Súd však bez akýchkoľvek technických, či iných podkladov k modelom vozidiel BMW konštatuje, že znalec bez dôvodných pochybností spresnil na neskoršom hlavnom pojednávaní svoje vyjadrenie zo dňa 20.12.2019, čím je hodnotenie súdu a založenie viny obžalovaného na základe neskoršej výpovede znalca a jeho doplnenia znaleckého posudku dôvodne pochybné, ktoré dôvodné pochybnosti o znaleckom dokazovaní znalca Doc. MUDr. Čambala v neprospech obžalovaného vyplývajú už z diametrálne odlišných záverov toho istého znalca k hodnoteniu mechanizmu a povahe rán ako bodno - rezných a prítomnosti zranení na rukách poškodeného, ktoré považoval za dôležité aj odvolací súd, keď sa vyjadril, že „nevyvracia obhajobu obžalovaného, rovnako ako prítomnosť jemných rezných rán na prstoch poškodeného“. Vyjadrenie znalca o odlišnosti jeho záverov k rozhodujúcim okolnostiam prebiehajúcim vo vozidle, resp. ich odraze v zraneniach poškodeného však neboli založené na nijakom vyšetrovacom pokuse, či previerke na mieste, ktoré by odôvodňovali rozdiely v interiéri pôvodne znalcom uvažovaného vozidla BMW radu 5 ako mieste „činu“ a vozidlom BMW radu 3, preto odôvodnenie znalca založené na rozdieloch v interiéri menovaných radov BMW neobstojí a vytvára dôvodné pochybnosti. Pričom uvedené rady vozidiel BMW ako k sebe najbližšie nemajú rozdiely v interiéri, ktoré by umožnili z priestorových dôvodov vylúčiť verziu obžalovaného, ktorá je evidentne potvrdená objektívne zadokumentovanými krvnými stopami na mieste spolujazdca vo vozidle poškodeného. Dôvodné pochybnosti o nestrannosti a nezaujatosti znalca doc. MUDr. Čambala vyplývajú aj zo skutočnosti, že poškodeného dňa 30.11.2020 prehliadol v domácom prostredí, čo možno považovať za viac ako neštandardné a vytvárajúce nedôveru voči menovanému znalcovi. Názor súdu prvého stupňa o tom, že znalec MUDr. Čambal spresnil svoje predchádzajúce vyjadrenie na hlavnom pojednávaní dňa 16.12.2020 je dôvodne pochybné a tým je pochybná aj vina obžalovaného. Vôbec spôsob, akým súd odôvodňuje napadnutý rozsudok na základe znaleckého dokazovania Doc. MUDr. Čambala a jeho výsluchov je zmätočný a v rozpore s § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Menovaný znalec prezentoval diametrálne odlišné závery, avšak súd nevysvetlil, s ktorou verzou znalca sa stotožnil. Drobné zranenia na rukách poškodeného vyhodnotil súd ako obranné zranenia, z ktorých vyvodil, že prvá vznikla rana na chrbte a až následne sa začal poškodený útoku brániť, avšak znalec v neskoršej výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 16.12.2020 poprel, že by zranenia na rukách poškodeného boli obranné, i keď pôvodne na hlavnom pojednávaní dňa 20.12.2019 tieto poranenia na rukách poškodeného považoval za obranné, podporujúce výpoveď obžalovaného. Súd poukázal na názor znalca, že vypracovanie doplnku k svojmu znaleckému posudku nepovažuje za potrebné, avšak následne bolo doplnenie vypracované. Súd poukázal na tvrdenie znalca, že prinajmenšom k jednému bodnému zraneniu, a to do chrbta, nemohlo prísť spôsobom uvedeným obžalovaným - vzájomným súbojom, ale už odvolací súd vytkol, že znalec nevedel uviesť poradie vzniku rán, a že žiadna rana nesmerovala do chrbta a nebolo špecifikované, že išlo o bodnú ranu. V doplnení posudku znalec potvrdil bodno - rezný charakter rán, konštatoval, že presný mechanizmus rán nemožno presne určiť a neuvádzal žiadnu ranu do chrbta. Vzhľadom na uvedené nie je zrejmé, ktorá verzie znalca

Doc. MUDr. Čambala si súd osvojil pri odôvodňovaní napadnutého rozsudku, resp. súd poukazuje na verzie znalca zmätočným spôsobom a jeho závery o bodnutiach do chrbta poškodeného v zmysle názoru znalca sú nepreskúmateľnými.

Odvolaací súd sa vyslovene vyjadril: „Viaceré úvahy súdu prvého stupňa...treba považovať za špekulatívne ... jedná sa napr. o úvahy o neoznámení sebaobrany obžalovaným na linku 158 ani znalkyni, o komparáciu vyjadrení obžalovaného pred znalkyňami a o obsahu dôkazov nepoužiteľných pred súdom a pod.“ Súd prvého stupňa doslovne rovnakú nesprávnu a procesné nepoužiteľnú argumentáciu uvádza aj v napadnutom rozsudku, ktorú použil aj v zrušenom rozsudku. Obhajoba namieta, že súd považoval obranu obžalovaného o bránení sa slovnému a fyzickému ataku poškodeného za nepravdepodobnú aj z toho dôvodu, že obžalovaný o takej sebaobrane nič nepovedal svedkovi W., operátorovi na telefónnej linke, zasahujúcim príslušníkom, vo svojom výsluchu v prípravnom konaní zo dňa 21.05.2019 (kedy bol vypočutý v pozícii zadržanej osoby - pozn.), ani v rámci výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie, ani v rámci znaleckého vyšetrovania znalkyňou Tomišovou a pred znalkyňou Mészárosovou ani raz nespomenul, že by ho poškodený napr. udieral alebo kopal, škrtil a pod. a že takáto obrana obžalovaného nevyplývala ani úradného záznamu zasahujúcej hliadky zo dňa 21.05.2019, keď mal byť na mieste činu vyťažovaný. Takýto názor súdu je však v rozpore s § 2 ods. 12, § 119 ods. 2 a § 258 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorých ustanovení súdy môžu hodnotiť iba dôkazy získané zákonným spôsobom, pričom výsluch obvineného ako dôkaz musí byť vykonaný na hlavnom pojednávaní v súlade s § 258 ods. 1 Trestného poriadku. Súd prvého stupňa teda ignoroval vyššie uvedené ustanovenia o konaní, ktoré upravujú postup a podmienky zákonnosti výsluchu obvineného, resp. obžalovaného, pričom v predmetom konaní bolo dôležité, že obžalovaný O. vypovedal na hlavnom pojednávaní, a len takáto výpoveď môže byť v predmetnom trestnom konaní súdom hodnotená. Uvedené potvrdzuje aj judikát R 49/1968. Uvedená výčitka súdu je neopodstatnená aj z toho dôvodu, že je v rozpore s právom obžalovaného odmietnuť vypovedať, pričom predmetné právo zahŕňa právo odoprieť výpoveď, povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu rešpektovať toto právo a zákaz nútiť obvineného svedčiť alebo vypovedať proti sebe a patrí medzi medzinárodne uznané štandardy spravodlivého konania podľa čl. 6 Dohovoru (porov. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2To/6/2013). Súd svojou argumentáciou, že obž. O. mal vypovedať a použiť svoju obranu už skôr (pred súdnym konaním) neopodstatnene vyčíta obžalovanému, že odmietol vypovedať, keď svojím názorom v podstate núti obžalovaného, aby vypovedal už skôr, pritom je to na rozhodnutí obžalovaného či a kedy sa rozhodne vypovedať. Obhajoba zároveň dodáva, že skutočnosť, že obžalovaný nevypovedal o svojej obrane skôr (pred súdnym konaním) neznamena, že jeho obrana je vyvrátená. Výčitka súdu o tom, že obžalovaný nevyslovil svoju obranu skôr, je nielen právne nesprávna, ale aj dôvodne skutkovo pochybná, pretože v zdravotnej dokumentácii obžalovaného, konkrétne v lekárskej správe už zo dňa 29.05.2019 psychiatricky P. O. H. je uvedené: „mal problémy so spoločníkom, bál sa ho, už nevedel čo má robiť ... on od neho stále pýtal viac, že to boli len úroky, vyhrážal sa mu, že ho zabije, že jeho deťom odtrhne hlavy ... on za ním stále chodil ... 21.5.2019 mu povedal, že jeden mu má priniesť peniaze do Bratislavy a že mi ich vráti, to tak nahral, nevedel už, čo má robiť, ale on išiel s ním svojím autom a počas celej cesty sa mu vyhrážal, že deťom odtrhne hlavu a jeho zabije. Dostal strach, bál sa o deti, manželku, nevedel čo má robiť. Ako čakali na parkovisku presadol si na zadné sedadlá, ľahol si tam, došlo mu zle, lebo ten už po ňom kričal. Došlo k súboju, on sa za ním cápal, začal sa brániť, nevie ako, až mu pustil ruky, utekal preč“, ktorý obsah je zaznamenaný na str. 10 znaleckého posudku č. 63/2019 MUDr. Denisy Mészárosovej, ktorý dôkaz bol vykonaný, prečítaný na hlavnom pojednávaní, pričom aj vypočutá znalkyňa MUDr. Mészárosová potvrdila, že posledná návšteva obžalovaného u psychiatricky P. O. bola po skutku. Q. na uvedené je dôvodne spochybnené zistenie súdu, že obžalovaný nespomenul do hlavného pojednávania fyzické napádanie zo strany poškodeného a konanie obžalovaného v sebaobrane.

Obhajoba namieta, že súd považuje výpoveď poškodeného za potvrdenú a obranu obžalovaného za nepravdepodobnú na základe výpovede svedka W., ktorému sa mal obžalovaný na mieste činu priznať, že „bodol poškodeného do krku“ (a že na mieste činu nič nehovoril o sebaobrane), ktoré slová zazneli aj v rámci telefonátu na tel. č. 158 dňa 21.05.2019 v čase o 19.16 hod. V tomto smere obhajca rozporuje, že súd neprihliadol na psychický, duševný stav obžalovaného v rozhodnom čase, ktorý bol objektívne potvrdený dvomi znalkyňami z odboru psychológia a psychiatria nezávisle od seba. Znalkyňa Mgr. Tomišová zistila u obžalovaného O. v rozhodnom čase, že je emočne labilný, úzkostný, neistý, bezmocný, ktorá bezmocnosť a strach determinuje jeho konanie, čo potvrdila aj na hlavnom pojednávaní a v svojom znaleckom posudku a znalkyňa MUDr. Mészárosová potvrdila, že obžalovaný v rozhodnom čase trpel epizódou stredne ťažkej depresie, úzkostnou a depresívnou symptomatikou, na

jeho duševný stav o.i. nepriaznivo pôsobilo naliehanie poškodeného na splácanie ním vloženého vkladu do podnikania, jeho diagnózy mali forenzne významný vplyv na ovládacie schopnosti obžalovaného, ktoré boli významne znížené. Pri súhrne takéhoto psychického stavu obžalovaného, ktorý bol v strese, žil v obavách, stave bezmocnosti, depresiách je dôvodne pochybné a v rozpore s § 2 ods. 10 Trestného poriadku, pokiaľ súd vyčíta obžalovanému, že vo vypätej situácii nič nehovoril o svojej obrane a pokiaľ ide o zmienky o bodnutí poškodeného, tak uvedené uviedol keď tak len ako vysvetlenie pre urýchlené privolanie sanitky, čo súd akceptoval. Svedok W. nebol priamym svedkom skutku opísanom v obžalobe, preto jeho svedectvo nemôže bez dôvodných pochybností podporiť vinu obžalovaného. Menovaný svedok nebol priamo účastný na skutku opísanom v obžalobe, čo uznal aj odvolací súd nasledovne: „Svedecká výpoveď F. W. nepotvrďuje ani výpoveď obžalovaného a ani poškodeného, pretože svedok vnímal udalosti až po zranení poškodeného, a preto je v tomto smere výpoveď svedka zatiaľ bezvýznamná“. Obhajca namieta, že prípadné vyjadrenie obžalovaného pred svedkom W. alebo počas telefonického rozhovoru o „bodnutí poškodeného“ nevylučuje, že k tomu došlo počas bránenia sa obžalovaného voči útoku poškodeného, na čo však súd neprihliadol.

Pokiaľ súd uvádza vo vzťahu k obžalovanému O. a jeho presadnutiu počas cesty autom na zadné sedadlo, že „Nie je zrejmé, prečo si tam vlastne sadol, keďže počas cesty sedel vpredu, uviedol iba údajné bolesti chrbta. Súd toto presadnutie považuje skôr za zaujatie výhodnejšej pozície v očakávaní konfliktu, keď sa poškodený dozvie, že nejestvuje žiadny človek, ktorý by obžalovanému v daný deň zaplatil peňažnú sumu“, tak obhajoba namieta, že takéto vyhodnotenie presadnutia obžalovaného O. na zadné sedadlo je dôvodne pochybné a v rozpore s § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Odvolací súd sa k tejto argumentácii súdu prvého stupňa vyjadril: „predčasné sú závery súdu prvého stupňa o tom, že obžalovaný nemal žiaden iný dôvod sedieť vo vozidle vzadu, než vôľu zaútočiť na poškodeného, pričom obžalovaný uvedené vysvetlil, a poškodený jeho obhajobu v tejto časti nevylúčil“. Po vydaní uznesenia odvolacieho súdu a vrátení veci súdu prvého stupňa nebola na hlavnom pojednávaní otázka dôvodu premiestnenia obžalovaného vo vozidle poškodeného po ceste do Bratislavy už nijako objasňovaná, nebol k nej vypočutý ani poškodený, a preto obhajca zdôrazňuje, že jediný dôkaz, ktorý vysvetlil dôvod presadnutia obžalovaného na zadné sedadlo vozidla poškodeného počas cesty do Bratislavy dňa 21.05.2019 je a zostáva výpoveď obžalovaného, pričom išlo o dôvod bolesti jeho chrbta, keď si chcel poležať vzadu na sedadlách, a takáto výpoveď nebola ničím vyvrátená (ani výpoveďou poškodeného), preto v zmysle zásady in dubio pro reo vychádzajúcej z § 2 ods. 4 Trestného poriadku je potrebné vyhodnotiť dôvod zmeny miesta sedenia vo vozidle v prospech obžalovaného. Úvaha súdu prvého stupňa, že obžalovaný tak chcel zaujať v podstate „útočnú“ pozíciu je svojvoľným a arbitrárnym záverom súdu prvého stupňa a je v rozpore s § 168 ods. 1 Trestného poriadku.

Obhajca namieta, že súd neprihliadol na dôkazy v ich súhrne, keď nevyhodnotil SMS správy, ktoré obžalovanému poslala jeho manželka o 17:50 až 17:56 dňa 21.5.2019 krátko pred časom v skutkovej vete obžaloby a obsahovali fotografie jeho detí spolu, a jeho syna zvlášť v prilbe s popisom „Tatinoooo“, na čo im obžalovaný odpísal „som v ba nemôžem hovoriť zavolam ti“, na čo obžalovaného jeho manželka požiadala „Miláčku zdvihni mi to“ a doplnila „Lúbime Ťa, milujeme Ťa“, čo v obžalovanom znásobilo a zvýšilo obavu o jeho rodinu vzhľadom na vyhrážajúce sa správanie poškodeného voči nemu a jeho rodine, pričom súd dospel k záveru, že „je ochotný uveriť aj uvádzaným vyhrážkam na jeho adresu“. Obhajoba sa na hlavnom pojednávaní dňa 20.12.2019 dotazovala znalkyne MUDr. Mészárosovej na vplyv týchto SMS správ od manželky na obžalovaného, na čo menovaná znalkyňa odpovedala: „Pokiaľ ide o výraznejšie zníženie ba až vymiznutie ovládacích schopností obžalovaného na základe SMS a MMS od manželky treba uviesť, že obžalovaný bol po celý čas vo vypätej situácii a vplyv týchto SMS na konanie obžalovaného by boli len dohady“. Znalkyňa teda nevylúčila vplyv predmetných SMS a MMS správ na konanie a stav obžalovaného, najmä pokiaľ ide o jeho obavy o rodinu, ale potvrdila, že k týmto správam došlo v čase, keď bol obžalovaný O. vo vypätej situácii. V prípade pochybností súdu o vplyve predmetných SMS a MMS správ však súd bol povinný vyhodnotiť takúto skutkovú pochybnosť v prospech obžalovaného ako okolnosť, ktorá dôvodne zvýšila obavu, strach o jeho rodinu, keď bol obžalovaný v prítomnosti poškodeného, čím obžalovaný konal v obrane v silnom rozrušení spôsobenom atakmi a vyhrážkami poškodeného, a keď súd k takémuto celkovému zisteniu nedospel, tak porušil zásadu „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ vychádzajúcu z § 2 ods. 4 Trestného poriadku.

Obhajca namieta zistenia a hodnotenia súdu, že „obžalovaný je pravák, pričom útok mal byť vedený podľa znalca Doc. MUDr. Čambala sprava zhora smerom dole. Predmetný nôž má dĺžku čepele 20 cm, a preto manipulácia s ním pri prípadnom súboji v priestore medzi sedadlami vozidla, kde by ho obžalovaný

použil zhora dole je takmer vylúčená“. Uvedené je len doslovným opakovaním predchádzajúceho odôvodnenia zrušeného rozsudku. Citované zistenie súdu považuje obhajoba za svojvoľné, arbitrárne, nie riadne odôvodnené, keďže súd obranu obžalovaného považuje za nepravdepodobnú vzhľadom na priebeh udalosti vo vozidle a mechanizmus použitia noža obžalovaného spôsobom „čo je takmer vylúčené“, pričom výraz „takmer“ je nič nehovoriaci a spochybňuje potrebnú mieru istoty zistení, ktoré by mohli byť v neprospech obžalovaného. Odvolací súd sa k uvedenému názoru súdu prvého stupňa vyjadril: „vinu zo spáchania trestného činu je potrebné stavať výlučne na preukázaných faktoch vyplývajúcich z dôkazov, a nie na subjektívnej predstave súdu o pravdepodobnosti alebo nepravdepodobnosti verzie obžalovaného ... opäť je neakceptovateľné, aby súd prvého stupňa súboj vo vozidle „takmer“ vylúčil, keďže fotodokumentácia naznačuje opak a súd prvého stupňa neargumentoval žiadnymi relevantnými technickými či inými dôvodmi a dôkazmi“. Súd prvého stupňa uvedený názor nereflektoval, ale znova doslovne zopakoval pochybné odôvodnenie o takmer vylúčenom priebehu udalosti tak ako ju popísal obžalovaný bez toho, aby sa oprel o technické alebo iné dôvody, či dôkazy. Pokiaľ je priebeh udalosti vo vozidle v rozhodnom čase skutku pre súd takmer vylúčený, tak uvedené predstavuje dôvodnú pochybnosť zistenia súdu. Predmetné zistenie súdu o „takmer“ vylúčenom priebehu použitia noža obžalovaného O. na obranu je tiež dôvodne pochybné a v rozpore s § 2 ods. 10 Trestného poriadku, pretože je spochybnené vyjadrením znalca Doc. MUDr. Čambala o možnom priebehu udalosti tak, ako ju popísal obžalovaný, resp. znalec takúto verziu nevyvylúčil, čo spochybňuje záver súdu o „takmer vylúčenom“ spôsobe použitia noža obžalovaným na obranu.

Obhajoba namieta zistenie súdu, že súd v rámci dokazovania čiastočne uzatvára, že verziu obžalovaného o priebehu incidentu nepovažuje za vierohodnú, a založil vinu obžalovaného, keďže „súd poukazuje aj na lokalizáciu zranení na tele poškodeného, pričom je potrebné poukázať na to, že jedna bodná rana sa nachádzala na chrbte poškodeného. Minimálne k vzniku tejto rany nemohlo dôjsť v situácii, pokiaľ by boli obžalovaný a poškodený tvárou v tvár, a preto je dôvodné konštatovať, že práve táto rana vznikla ako prvá, ktorú obžalovaný zasadil poškodenému tzv. od chrbta ... za veľmi dôležité však súd považuje tvrdenie znalca, že prinajmenšom k jednému bodnému zraneniu, a to do chrbta, nemohlo prísť spôsobom uvedeným obžalovaným...“ Súd prvého stupňa pri rozhodujúcej otázke poradia, mechanizmu vzniku a lokalizácie rán nereflektoval názor odvolacieho súdu: „ostal otáznym mechanizmus vzniku poranení poškodeného v zmysle vzájomného postavenia aktérov skutku, nie je nadovšetko nepochybná ani lokalizácia a charakter zranení v zmysle bodných či bodno - rezných rán ... čo je základom pre ustálenie priebehu skutku a jeho právnej kvalifikácie. Odvolací súd sa... nemohol stotožniť so záverom súdu prvého stupňa o tom, že je nepochybné preukázané, že obžalovaný „od chrbta napadol poškodeného a 3 krát ho bodol do krku vpravo. Práve táto formulácia z obžaloby je základom pre vyvodenie, mieru a povahu trestnej zodpovednosti obžalovaného. Súdu prvého stupňa úplne uniklo, že znalec lokalizoval (hoci len povrchne s odkazom na lekárske správy) jednu z rán vpredu, a teda bezdôvodne prevzal formuláciu z obžaloby o troch ranách do zadnej časti krku... Od toho, akým spôsobom sa poškodený vo vozidle premiestňoval po jeho prvom zranení, pričom nie je zrejmé, ktoré to bolo a aká bola vzájomná poloha účastníkov bezprostredne predtým, závisí aj posúdenie subjektívnej stránky konania obžalovaného“. Odvolací súd taktiež vytkol: „Hoci znalec nevedel uviesť poradie vzniku jednotlivých rán, súd prvého stupňa svojvoľne určil bez bližšieho vysvetlenia, že prvá rana bola bodná rana do chrbta. Nebolo však špecifikované znalcom ani lekáskymi správami, ktorá z rán bola bodná, a ktorá bodno - rezná, pričom žiadna z nich nebola smerovaná do chrbta“. Súd prvého stupňa opätovne dôvodne pochybné činí záver, že jedna bodná rana sa nachádzala na chrbte poškodeného, a že táto rana vznikla ako prvá, ktorú obžalovaný zasadil poškodenému od chrbta. Žiadna z rán na tele poškodeného sa nenachádzala na chrbte, ranu na chrbte nepotvrdil ani znalec Doc. MUDr. Čambal. Svojvoľné a dôvodne pochybné je aj zistenie, že išlo o bodnú ranu. Súd vo výroku uvádza, že išlo o bodno - reznú na pravej strane krku vpravo. Samotný znalec Doc. MUDr. Čambal pripustil, že rana na krku poškodeného vpravo (nie však na chrbte) predstavuje bodno - reznú ranu a prvotne sa vyjadroval, že bodno - rezný charakter rán svedčí v prospech obžalovaného, ktorý bodno - rezný charakter rán vylučuje náhle napadnutie poškodeného, ale svedčí o vzájomnom súboji, či vzájomnom pohybe poškodeného a obžalovaného. Taktiež arbitrárne a dôvodne pochybné je zistenie súdu, že (podľa súdu) rana na chrbte bola spôsobená ako prvá, a že bola zasadená od chrbta poškodeného. Po vrátení veci súdu prvého stupňa znalec doc. MUDr. Čambal vypracoval doplnenie k znaleckému posudku, v ktorom opakovane uviedol, že mechanizmus vzniku zranení poškodeného nie je možné jednoznačne stanoviť a vôbec sa nevyjadril k poradiu vzniku rán. Dokonca menovaný znalec k rane, ktorú súd považoval za takú kľúčovú uviedol: „veľkosti 5 cm...nie je možné jednoznačne stanoviť, v ktorej časti 25 cm dlhej jazvy bola rana samotná -pri chirurgickej revízii došlo k jej rozšíreniu“, a „časť rany

bola spôsobená pri chirurgickom ošetrovaní rany krku, v oblasti laterálneho úponu trapézového svalu od pravej nadkľúčnej oblasti mediálne od nadplecku...smerom k strednej rovine tela a smerom dozadu 8 cm dlhú sekundárnym úsilím zhojenú nepravidelnú jazvu po rane. Jazva dĺžky 2,5 cm smerom k stredovej rovine tela poškodeného vznikla pravdepodobne po zavedení cieľného drainu pri chirurgickom ošetrovaní vzniknutých zranení“. Z uvedené vyplýva, že jazva po rane je 5krát dlhšia ako pôvodná rana, ktorá jazva vznikla pri chirurgickom ošetrovaní rany, a preto nemožno ani presne lokalizovať samotné miesto rany. Preto zistenia súdu o prvej rane, jej lokalizácii, charaktere, mechanizme, či napadnutí od chrbta sú dôvodne pochybné, keďže nie sú podporené ani znaleckým dokazovaním, čím nie je podporená ani verzia obžaloby, že obžalovaný „od chrbta napadol poškodeného a 3 krát ho bodol do krku vpravo“, čím je dôvodne pochybný výrok o vine. Zároveň je dôvodne pochybný záver aj o trojnásobnom bodnutí poškodeného obžalovaným do krku (zadnej časti), ktoré nepotvrdil ani znalec doc. MUDr. Čambal, ktorý priznal, že nemožno presne stanoviť, v ktorej časti bola rana do krku vpravo spôsobená, pričom uvažuje len o jednej takejto rane, avšak nie od chrbta, a ostatné dve rany sa nachádzajú v prednej časti tela poškodeného (práva nadkľúčna oblasť a predná dolná strana krku). Lokalizácia a charakter samotných rán teda spochybňujú záver súdu prvého stupňa o tom, že obžalovaný „od chrbta napadol poškodeného a 3 krát ho bodol do krku vpravo“.

Žiadny dôkaz nespochybňuje tvrdenie obžalovaného o vyhrážkach a slovnom i fyzickom ataku poškodeného na obžalovaného vo vozidle, pričom súd sám pripustil vyhrážky poškodeného na adresu obžalovaného. V prípade pochybností o tejto skutkovej otázke bol súd povinný vyhodnotiť skutkový stav v prospech obžalovaného. Poškodený uviedol, že jeho jedinou obranou bol útek z vozidla ale zo súhrnu dôkazov a najmä z fotografií interiéru vozidla poškodeného je zrejme, že najviac krvných stôp bolo zachytených na mieste predného spolujazdca, čo tiež svedčí o výpovedi obžalovaného, že poškodený sa počas súboja, ktorý začal poškodený, premietol na miesto predného spolujazdca, k čomu poškodený neponúkol žiadne vysvetlenie. Preto súd pokiaľ do úvahy prichádzali dve verzie opisu udalosti vo vozidle a to jednak verzia poškodeného o tom, že bol „náhle“ napadnutý obžalovaným bez možnosti reakcie na takéto údajné konanie obžalovaného a hneď utiekol z vozidla, a na druhej strane výpoveď obžalovaného o obrane voči predchádzajúcemu vyhrážaniu, slovnému a fyzickému ataku zo strany poškodeného a následnému premietnutiu sa poškodeného na sedadlo predného spolujazdca, počas ktorého (pred ním, aj následne) dochádzalo k súboju poškodeného a obžalovaného, prihliadajúc aj na duševný stav obžalovaného, tak súd bol povinný minimálne z dôvodu zásady „in dubio pro reo“ rozhodnúť v prospech obžalovaného, neuznať ho vinným z obzvlášť závažného zločinu vraždy v štádiu pokusu, pretože žiadne úmyselné útočné „napadnutie od chrbta“ poškodeného nožom (ani opakované trojité) nebolo bez dôvodných pochybností preukázané, teda nebolo preukázané spáchanie skutku v obžalobe kvalifikovaného v obžalobe podľa § 145 ods. 1, § 14 ods. 1 Trestného zákona, resp. z dôvodu naplnenia podmienok nutnej obrany podľa § 25 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona je dôvodné obžalovaného Kučeru oslobodiť podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku.

Obhajoba tiež namieta, že súd prvého stupňa uvádza, že „na jeho veciach - modré rifle, modré tričko a bunda nebola lokalizovaná žiadna krv poškodeného, čo svedčí o tom, že obžalovaný útočil nožom na poškodeného tak, že neboli pri sebe, najmä nie tvárou v tvár.. podľa znalca všetky tri rany začali ihneď masívne krváčať“. Takéto odôvodnenie je tiež len svojvoľné a arbitrárne a súd prvého stupňa nerešpektoval názor odvolacieho súdu: „Ak súd prvého stupňa vyvodzuje zasadenie všetkých rán zozadu z absencie krvných stôp na tele a šatstve poškodeného, učinil tak bez toho, aby znalec objasnil, či boli zasiahnuté tepny, v ktorých je krv pod tlakom a strieka, alebo žily, ktoré krvácajú bez striekania. Teda aj tento záver súdu prvého stupňa je špekulatívny“. Po vrátení veci súdu prvého stupňa znalec doc. MUDr. Čambal v doplnení znaleckého posudku jednoznačne uviedol, že „krvácanie z významných mozog zásobujúcich ciev prítomných v krčnej chrbtici bolo CT angiografickým vyšetrením vylúčené. Podľa môjho názoru išlo o krvácanie zo svalových artérií i žíl, nakoľko išlo o hlboké rany ... žilové a tepnové krvácanie sa prejavilo najmä vytekaním krvi z rán, a nie jej striekaním, ktoré by bolo evidentné, keby tieto poškodené tepny krváčali priamo navonok“. Je teda zrejme, že nedošlo k zasiahnutiu tepien, v ktorých by krv bola pod tlakom, nekrvácali priamo navonok, nedošlo k striekaniu krvi. Z výpovede obžalovaného ani z iného dôkazu nevyplývalo, že by sa obžalovaný vo vozidle dostal do tesného kontaktu s tými časťami tela poškodeného, ktoré mali výraznejšie krváčať, pričom krv poškodeného sa zachytila najmä na oblečení poškodeného a interiéri auta (najmä na strane predného spolujazdca). Fyzický dotyk obžalovaného a poškodeného bol v časti rúk obžalovaného a poškodeného, keď poškodený svojimi rukami držal ruky obžalovaného, pričom poškodený mal v časti rúk len rezné poranenia na 1. prste pravej ruky a 5. prste ľavej ruky a potrebné je zohľadniť, že ani z iných rán

poškodeného krv nestriekala. Neprítomnosť viditeľných rozsiahlych stôp krvi poškodeného na oblečení obžalovaného, preto nemôže dôvodne vylúčiť výpoveď obžalovaného o priebehu udalosti vo vozidle.

Obhajoba namieta aj zistenie súdu, že „Obžalovaný vysvetľujúc motív svojho konania uviedol, že podnikal spoločne s poškodeným. Obžalovaný však podnikal formou živnosti, a preto nie je zrejmé, ako by mohol poškodený vystupovať ako jeho spoločník. Práve naopak, z výpisu zo Sociálnej poisťovne jednoznačne vyplýva, že poškodený pracoval u obžalovaného ako zamestnanec v období od 01.12.2013 do 30.04.2014, teda celkovo 5 mesiacov a to vyše päť rokov od spáchania skutku“. Spochybnenie formy spoločného podnikania poškodeného a obžalovaného je dôvodne pochybné, pretože súd vôbec neprihliadol na podrobnú výpoveď obžalovaného, že poškodený vystupoval ako faktický tichý spoločník a poskytoval obžalovanému peniaze na podnikanie. Argument súdu je právne nesprávny, pretože obžalovaný vypovedal, že poškodený mu požičiaval, resp. poskytoval peniaze na podnikanie, čo obžalovaný vnímal tak, že poškodený vstúpil do jeho podnikania „ako tichý spoločník“, a že poškodený vyžadoval potom aj platby z príjmov z podnikania obžalovaného. Každopádne však po právnej stránke podnikanie vo forme živnosti nevylučuje inštitút tichého spoločníka, pretože tichý spoločník v zmysle § 673 ods. 1 Obchodného zákonníka môže poskytnúť určitý vklad podnikateľovi, ktorým podnikateľom je v zmysle § 2 ods. 2 písm. b) Obchodného zákonníka aj osoba, ktorá podniká na základe živnostenského oprávnenia, ako to bolo v prípade obžalovaného. V súkromnom práve zvlášť platí zásada „čo nie je zakázané je dovolené“ vo forme zmluvnej voľnosti a neformálnosti, preto je tiež argument súdu o nemožnosti vystupovania poškodeného ako spoločníka na forme podnikania „živnosti“ nenáležitý a právne nesprávny a nepochybné výpoveď obžalovaného, že poškodený svoje postavenie tichého spoločníka zneužíval. Pokiaľ súd prvého stupňa používa skutočnosť, že poškodený bol u obžalovaného zamestnaný po dobu celkovo 5 mesiacov v roku 2014 ako „dôkaz opaku“ vo vzťahu k výpovedi obžalovaného, tak uvedené je dôvodne pochybné.

Obhajoba namieta zistenie súdu „je teda nepochopiteľné tvrdenie obžalovaného, že pokiaľ za všetky jeho dlhy v podnikaní mohol poškodený, prečo svoje podnikanie neukončil skôr...bolo by nenáležité tvrdiť, že za všetky dlhy obžalovaného môže práve poškodený“, pretože obžalovaný netvrdil, že poškodený môže za všetky jeho dlhy v podnikaní, uvedené je svojvoľným a arbitrárnym zistením súdu. Obžalovaný vypovedal skôr o tom, že poškodený sa priživoval na podnikaní obžalovaného a poškodený mohol za to, že obžalovaný nebol schopný splácať dlhy. Výčitka súdu, že prečo obžalovaný neukončil svoje podnikanie skôr, je nenáležitá a irelevantná, pričom obžalovaný ukončil svoje podnikanie z dôvodu vzatia do väzby, čo je objektívna prekážka neumožňujúca vykonávať podnikateľskú činnosť, navyše ak ide o živnosť, ktorá je osobným výkonom podnikania.

Súd absolútne opomína preukázané psychiatrické diagnózy a duševný, psychický stav obžalovaného, keď mu vyčíta, že „otázne je, prečo takto nekonal už skôr, a prečo osobu z ktorej mal strach, dobrovoľne zamestnával, podnikal s ňou, chodil s ňou na stretnutia a v neposlednom rade prečo nič neoznámil polícii. Jediný logický záver je taký, že obžalovaný tieto okolnosti zdramatizoval, za účelom ospravedlnenia svojho konania voči poškodenému“. Takýto záver súdu je dôvodne pochybný vzhľadom na objektivizované výsledky psychiatrického a psychologického znaleckého dokazovania, ktoré potvrdilo, že obžalovaný v rozhodnom čase prechádzal stredne ťažkou epizódou depresie, čo významne znížilo jeho ovládacie schopnosti, trpel depresívnou poruchou, bol emočne labilný, v stave bezmocnosti a bezradnosti, strachu čo determinovalo jeho konanie (resp. nekonanie), pričom neboli zistené žiadne konfabulačné tendencie, a obžalovaný mal suicidálne tendencie a dvakrát sa pokúsil o samovraždu, navštevoval psychiatricku P. O.. Vzhľadom na takýto objektivizovaný negatívny duševný, psychický stav obžalovaného, u ktorého neboli zistené známky konfabulácie, je dôvodne pochybná výčitka súdu prvého stupňa o tom, že obžalovaný nekonal tak, ako by sa od psychicky zdravého priemerného človeka očakávalo (oznámenie na políciu, vyhýbanie sa narušovateľovi a pod.). Súd nemôže teda „bez dôvodných pochybností“ posudzovať konanie, či nekonanie obž. O. ako u bežného psychicky zdravého človeka. Súd však nemal ani dôvod vyčítať obžalovanému, že okolnosti svojho konania voči poškodenému „zdramatizoval“, keď bolo potvrdené, že jeho výpovede možno zo psychologického hľadiska považovať za vierohodné, psychologické vyšetrovanie nepreukázalo u obžalovaného sklony k skresľovaniu skutočností, konfabulácii ani nadmernej fantázii. Bezmocnosť a strach, ktoré determinovali jeho konanie, resp. nekonanie teda spôsobil paralyzovanie obžalovaného, ktorý nijakým spôsobom nedokázal konať proti poškodenému.

Obhajoba namieta zistenie súdu, že „je preto nanajvýš nepochopiteľné, prečo obžalovaný, pokiaľ mal strach z poškodeného, zobral tohto na fiktívne stretnutie“. Obžalovaný vyslovene vypovedal, že on nezobral poškodeného na stretnutie, nechcel v rozhodný deň s poškodeným ísť do Bratislavy, keď uviedol: „ja som ho do Bratislavy brať nechcel, on ma tam odviezol“ a že v podstate poškodený mu natlačil tú cestu do Bratislavy. Záver súdu, že obžalovaný zobral poškodeného do Bratislavy, je teda svojvoľný a arbitrárny.

Súd prvého stupňa v súvislosti s úvahou o tom, ako sa dostal predmetný nôž do auta poškodeného v porovnaní so zámerom obžalovaného odkazuje na výpoveď obžalovaného v procesnom postavení zadržaného, keď súd uvádza: „obžalovaný s takýmto variantom počítal, keďže na dané stretnutie si so sebou zobral aj nôž a kladivo, čo potvrdil aj vo výpovedi zadržaného, kde výslovne uviedol, že nôž si so sebou zobral na ochranu proti poškodenému alebo aby ho s ním zastrašil“ a taktiež, že „opäť jediným logickým záverom je, že obžalovaný so do svojej tašky vložil daný nôž sám tak, ako to aj počas prípravného konania v rámci výsluchu v postavení zadržaného priznal“. Založenie výroku o vine na jeho výpovedi v procesnom postavení svedka je v rozpore so zásadou bezprostrednosti v zmysle § 2 ods. 19 Trestného poriadku.

Z uznesenia odvolacieho súdu vyplýva, že „Na ustálenie priebehu udalostí vo vozidle nemá vplyv to, či nôž dal do tašky obžalovaný alebo poškodený. Ak nie je jasne ustálený skutkový stav v miere preukazujúcej znaky skutkovej podstaty, je predčasné zaoberať sa otázkou, kto dal nôž pred jazdu do tašky, z akého dôvodu, a aké to vyvoláva následky pri hodnotení zavinenia“, na ktorý názor súd prvého stupňa nereflektoval. Súd prvého stupňa v rozpore s vykonaným dokazovaním činil svojvoľné a dôvodne pochybné závery o prítomnosti a použití noža obžalovaným, že obžalovaný si „zámerne zobral nôž, pričom bol uzročený s tým, že ho použije“, čo však nebolo nijakým spôsobom dokázané, keď obžalovaný poprel, že by si na cestu s poškodeným do Bratislavy bral tento nôž, a žiaden dôkaz preukazujúci zámerné zobrať noža obžalovaným na uzročené použitie proti poškodenému nebol vykonaný. Ďalej súd argumentoval, že „k dôležitej okolnosti, ako sa na mieste činu ocitol predmetný nôž, sa obžalovaný celkom odlišne postavil na hlavnom pojednávaní, kde už tvrdil, že predmetný kuchynský nôž používal na montáž nábytku, súd nepovažuje za pravdepodobné, že obžalovaný podnikajúci 12 rokov v odbore drevospracujúceho priemyslu, používal na montáž nábytku taký nástroj“, avšak nie je dôvod porovnávať výpoveď obžalovaného na hlavnom pojednávaní k okolnosti prítomnosti noža na mieste činu s nejakou inou výpoveďou obžalovaného, pretože jediná procesne použiteľná výpoveď obžalovaného v predmetnom trestnom konaní s procesnou exkluzivitou je jeho výpoveď na hlavnom pojednávaní a úvaha súdu o tom, že je nepravdepodobné, že obžalovaný používal taký nôž v odbore drevospracujúceho priemyslu je nelogická a dôvodne pochybná, keď práve nôž je bežne používaným nástrojom pri práci s drevom, rezaní kartónov, naznačovaní, rezov drevotriesky, ako o tom vypovedal obžalovaný, že takýto nôž bežne používal pri svojej práci úpravy a montáži drevených materiálov. Dôvodne pochybné je aj spochybnovanie súdu, že „ostatné náradie, napr. vŕtačku a skrutkovač, už dal do inej tašky, ktorú medzichasom vyložili. Uvedené rezultuje aj z prehliadky vozidla, keďže žiadna iná taška s náradím sa tam nenašla“, pretože súd zamieňa tašku, ktorá bola vo vozidle poškodeného v rozhodnom čase (kde bol o.i. notebook, peňaženka, nôž) s taškou, kam sa po montáži vykonanej obžalovaným dňa 21.05.2019 odložilo ostatné náradie, pretože táto druhá menovaná taška /resp. kufor/ sa ponechala vo vozidle obžalovaného O., čo nebolo nijakým spôsobom vyvrátené, pretože prehliadka, resp. ohliadka vozidla obžalovaného nebola vykonaná. Kufor s ostatným náradím teda ani nebol vložený do vozidla poškodeného, preto ohliadka vozidla poškodeného je bezpredmetná vo vzťahu k taške s ostatným náradím a to, že sa taška s ostatným náradím nenašla vo vozidle poškodeného len potvrdzuje verziu obžalovaného. Súd nesprávne a dôvodne pochybne uvádza, že „rovnako je nedôveryhodné tvrdenie obžalovaného, že celú montáž vykonal on a poškodený nič nerobil, avšak balenie náradia vykonal poškodený“, pretože súd neprihliadol na to, že obžalovaný vypovedal, že síce montoval, ale poškodený mu pomáhal, teda je nesprávne zistenie súdu, že počas montáže „poškodený nič nerobil“. Súd taktiež nesprávne oponuje výpovedi obžalovaného o náhodnom siahnutí do tašky, ktorá bola v zadnej sedadlovej časti vozidla poškodeného a vybratí z nej noža na obranu, keď uvádza: „V prvom rade nie je zrejme, ako by bol obžalovaný vôbec fyzicky schopný pri útoku poškodeného niečo priebežne nahmatávať v taške, ktorú mal pri nohách“ čo je dôvodne pochybné, pretože ak mal obžalovaný vedľa seba na dosah ruky tašku, tak v nej bol schopný fyzicky nahmatávať z dôvodu jej fyzickej blízkosti, pričom pri prvotnom útoku poškodeného sa poškodený nachádzal na vozidle vodiča a poškodený na zadných sedadlách, teda ani poškodený mu nahmatávanie neznemožňoval a dôvodne pochybná je aj úvaha súdu o tom, že „v druhej rovine nie je zrejme, prečo by obžalovaný vôbec siahal do svojej tašky

s notebookom, pokiaľ tam on nôž nevložit, ako on tvrdí", pretože vo vozidle bola jedinou vecou, z ktorej intuitívne obžalovaný sa snažil vybrať niečo na obranu práve taška v zadnej sedadlovej časti vozidla poškodeného, z ktorej mohol chcieť vybrať aj niečo iné na obranu a mohol to byť aj notebook, o ktorom obžalovaný vedel, že sa v taške nachádza, ale nahmatal tam nôž, ktorý v danom krátkom momente vyhodnotil, že bude vhodnejší na jeho obranu voči osobe, ktorá pôsobila vo francúzskej légii. Úvaha súdu o spochybnení výpovede obžalovaného je teda tiež nenáležitá.

Súd prvého stupňa pred vydaním napadnutého rozsudku odmietol vykonať dôkazy navrhnuté obžalovaným, a to výsluch svedkov U. O., G. N., U. O., P. M., P. M., ktorí boli navrhnutí k násilnej povahe poškodeného a spôsobe „spoločného podnikania“ obžalovaného s poškodeným a spôsobu jeho jednania s obžalovaným a jeho spolupracovníkmi, ďalej výsluch svedka H. U., ktorý bol ako čašník svedkom incidentu medzi poškodeným a U. O., bratom obžalovaného a vyhrážok poškodeného voči U. O., ktorý toto konanie poškodeného oznámil na polícii, ďalej pripojenie spisu OR PZ v Senici, OO PZ Senica ČVS: ORPZ-SE-OPP3-474/2019-P týkajúceho sa oznámenia U. O. vo veci jeho napadnutia a vyhrážok zo strany poškodeného voči jeho osobe a aj blízkej rodine obžalovaného O.. Vzhľadom na uvedené išlo o relevantné okolnosti vzťahu poškodeného a obžalovaného, resp. jeho najbližšej rodiny a aj súd konštatoval, že boli navrhnutí k dokazovaniu „zložitej povahy poškodeného...najmä sklon k násiliu“. Zo psychologického, resp. psychiatrického dokazovania dostatočne vyplynulo, že obžalovaný trpel úzkosťou, stredne ťažkou epizódou depresie, adaptačnou poruchou, akcentovanou osobnosťou a bol po celý čas vo vypätej situácii. Výsluchmi týchto svedkov by sa tak skutkovo mohlo objasniť, za akých okolností došlo k takémuto stavu obžalovaného, že bol podmienený negatívnym vplyvom poškodeného na obžalovaného a jeho rodinu, čo sa dotýkalo aj obžalovaného, resp. vychádzalo z negatívneho vplyvu poškodeného k obžalovanému. Keď by sa aj spis o oznámení U. O. na poškodeného týkal času po skutku, kedy bol obžalovaný vo väzbe, tak uvedené by mohlo vykresliť pokračovací negatívny vplyv poškodeného na rodinu obžalovaného. Súd odmietnutie týchto dôkazov odôvodnil tým, že by boli prínosom, keby „obe osoby boli v postavení tvárou v tvár...v situácii, keď je potvrdený neočakávaný útok 20 cm dlhým nožom zozadu na životne dôležitú časť tela sa určite operovať nutnou obranou nedá“. Takéto zistenia súd sú však arbitrárne a nevyplývajú ani znaleckého dokazovania, keď ani znalec Doc. MUDr. Čambal nepotvrdil presné poradie, okolnosti, vzájomné postavenie osôb a mechanizmus vzniku rán poškodeného, ale priznal, že ho nie je možné presne zistiť. Preto odmietnutie výsluchu svedkov na základe dôvodne pochybného zistenia súd prvého stupňa nie je riadne odôvodnené. Zároveň je potrebné poukázať na to, že súd prvej inštancie nevykonaním žiadneho dôkazu navrhnutého obžalovaným, keď vinu obžalovaného O. založil na dôkazoch navrhnutých prokurátorom v obžalobe, značným spôsobom porušil rovnováhu v postavení strany obžaloby a obhajoby v neprospech obžalovaného.

Súd odmietol aj pribratie znaleckého ústavu s tým odôvodnením, že taká potreba nastáva v momente dvoch rozporných znaleckých posudkov, ktorý názor je priamo v rozpore s § 147 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré ustanovenie ako samostatný alternatívny dôvod pribratia znaleckého ústavu predpokladá preskúmanie posudku znalca, čo z gramatického hľadiska a použitím jednotného čísla „posudku znalca“ znamená, že znalecký ústav môže preskúmať aj len jeden posudok jediného znalca. Avšak jediný znalec by nemohol preskúmať posudok iného znalca, preto by na preskúmanie posudku znalca nemohol byť pribratý iba znalec. V okolnostiach konkrétneho prípadu vznikli dôvodné pochybnosti o záveroch znalca doc. MUDr. Čambala vzhľadom na jeho diametrálne odlišné závery a výpovede na hlavnom pojednávaní dňa 20.12.2019 a 16.12.2020 k verzii obžalovaného o priebehu udalostí vo vozidle na podklade zranení poškodeného a interiéru vozidla. Súd sa teda aj s návrhom obhajoby na pribratie znaleckého ústavu vysporiadal nesprávne, v rozpore s § 147 ods. 1 Trestného poriadku a s dôvodnými pochybnosťami.

Obhajoba konštatuje, že úmysel obžalovaného vo vzťahu k vražde poškodeného nebol preukázaný, a to ani v časti „uzrozumenia“ s následkom priameho ohrozenia života poškodeného, keď sa obžalovaný bránil napádaniu poškodeného. Súd ani neodôvodňuje naplnenie subjektívnej stránky obzvlášť závažného zločinu vraždy v štádiu pokusu, len všeobecne uvádza, že „z hľadiska subjektívnej stránky vyhodnotil súd konanie obžalovaného ako konanie úmyselné formou nepriameho úmyslu v zmysle § 15 písm. b) Trestného zákona“, avšak bez akéhokoľvek bližšieho odôvodnenia. Súd vyššie síce udáva, že obžalovaný mal zachované rozpoznávacie schopnosti „a preto musel vedieť, že práve zabíja iného človeka“, avšak súd poukazuje len na vedomostnú zložku subjektívnej stránky stíhaného trestného činu, ale vôbec sa nevysporiada s kumulatívnou vôľovou zložkou subjektívnej stránky predmetnej skutkovej podstaty, ktorým je „uzrozumenie“. Vôľová zložka subjektívnej stránky trestného činu vraždy

však nebola preukázaná. Psychologickým aj psychiatrickým znaleckým dokazovaním bolo preukázané, že u obžalovaného boli v rozhodnom čase prítomné črty osobnosti a skutočnosti, ktoré mali vplyv na jeho ovládacie schopnosti, ktoré vôľové schopnosti boli forenzne významne znížené, čo znalkyňa MUDr. Mészárosová tiež potvrdila a označila za pred-stupeň vymiznutia ovládacích schopností. Po psychickej stránke konanie a vôľu obžalovaného determinovali strach a bezmocnosť a po psychiatrickej stránke trpel v rozhodnom čase stredne ťažkou epizódou depresie, adaptačnou poruchou, akcentovanou osobnosťou a bol po celý čas vo vypätej situácii, čo uznal aj odvolací súd s tým, že obžalovaný sa ocitol v dlhodobej ťaživej životnej situácii. Uvedený súhrn dôkazov teda preukazuje jednak konanie obžalovaného so silným citovým rozrušením spôsobeným najmä strachom, a zároveň vylučuje vôľu, resp. uzrovanie obžalovaného s tým, že by spôsobil, či dopustil smrť poškodeného. Výpoveď obžalovaného, že nôž použil na obranu voči útočiacemu a vyhrážajúcemu sa poškodenému, ktorý bol dlhé roky vo francúzskej légii, vylučuje náhle, nečakané napadnutie poškodeného nožom, a teda aj úmysel obžalovaného usmrtiť poškodeného, keďže obžalovaný nôž použil v zámere brániť sa. Nie útočiť. Pritom aj z konania obžalovaného bezprostredne po udalosti vo vozidle vyplýva, že obžalovaný poskytol prvú pomoc poškodenému, urgoval príchod záchranky a pridržiaval poškodenému ranu, čo vylučuje uzrovanie obžalovaného so smrťou poškodeného, keďže obžalovaný chcel zmierniť a zastaviť ohrozený stav poškodeného svojou fyzickou aktivitou. Vzhľadom na takéto konanie obž. O. evidentne nechcel dopustiť smrť poškodeného a nebol so smrťou poškodeného zmierený, resp. uzrovaný, ale robil všetko pre to, aby jej zabránil. Preto je dôvodne pochybný názor súdu o naplnení subjektívnej stránky trestného činu vraždy.

Obhajoba ďalej poukazuje na to, že po vrátení veci súdu prvého stupňa bola opätovne vypočítaná znalkyňa MUDr. Mészárosová, ktorá na hlavnom pojednávaní dňa 16.12.2020 vypovedala o novej skutočnosti, na ktorú súd neprihliadol, že obžalovaný v čase skutku bol v krátkom období nazývanom farmaceutické okno, t.j. už po začatí aplikácie liečby antidepresívami, ale ešte predtým, ako sa plne prejaví účinnosť liekov a v tom čase mohlo prísť aj ku krátkodobému zhoršeniu depresie najmä k zvýšeniu úzkosti, u obžalovaného mohla byť enormne vystupňovaná úzkosť, v prípade zistenia poruchy afektov a emócií tento faktor významne ovplyvňuje ovládacie schopnosti človeka, nevie dostatočne zvládnuť svoje konanie. Týmto vyjadrením znalkyňa MUDr. Mészárosová v podstate išla ďalej ako pri jej výpovedi dňa 20.12.2019, kedy forenzne významné zníženie ovládacie schopnosti označila za pred-stupeň vymiznutia ovládacích schopností, avšak dňa 16.12.2020 už potvrdila zhoršenie (pôvodnej) depresie a zvýšenie úzkosti vzhľadom na obdobie tzv. farmaceutického okna, teda obdobia od začiatku užívania do účinnosti liekov. Preto uvedené zhoršenie depresie a zvýšenie úzkosti spadajúce do času skutku je možné považovať za vymiznutie ovládacích schopností obžalovaného v zmysle § 23 Trestného zákona a za právny stav nepričetnosti, ktorý môže byť vyvolaný aj krátkodobou poruchou duševných funkcií, ku ktorému zhoršeniu depresívnej poruchy došlo u obžalovaného práve v čase skutku. Súd prvého stupňa v tomto smere nezohľadnil ani názor odvolacieho súdu k otázke príčetnosti a názor judikatúry (R 61/1971. R 6/1999), preto je výrok o vine nesprávny, ale súd mal obžalovaného oslobodiť spod obžaloby v zmysle § 285 písm. d) Trestného poriadku.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti obhajoba navrhla, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a aby sám podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol tak, že v zmysle § 285 písm. b) Trestného poriadku obžalovaného F. O. spod obžaloby v plnom rozsahu oslobodzuje, pretože skutok nie je trestným činom v spojení s § 25 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, alternatívne v zmysle § 285 písm. d) Trestného poriadku, pretože obžalovaný nie je pre nepričetnosť trestne zodpovedný.

Prokurátor ani poškodené subjekty nevyužili svoje právo vyjadriť sa k odvolaniu, ktoré im bolo v súlade s § 314 Trestného poriadku doručované.

Nadriadený súd po preskúmaní veci nezistil žiadne vážne procesné vady konania predchádzajúce napadnutému rozsudku, ktoré by boli dôvodom pre jeho zrušenie na neverejnom zasadnutí. Preto nariadil verejné zasadnutie.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu sa obhajca pridržiaval písomných dôvodov odvolania a navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Zástupca krajskej prokuratúry konštatoval, že skutkový stav v danej veci bol po doplnení dokazovania bez akýchkoľvek pochybností preukázaný, keď Doc. MUDr. Čambal, PhD., jednoznačne vylúčil, že

poškodený pred utrpením poranení útočil, a úplne jasne vyjadril, že poranenia boli spôsobené rýchlo za sebou do oblasti krku. Tiež je jednoznačné, že nepříčetnosť obžalovaného bola znalkyňou vylúčená, keďže patický afekt ňoho zistený nebol, a ak by skutočne nastal, prejavovalo by sa to na správaní obžalovaného následne. Súd prvého stupňa výrok o vine založil na dostatočne a riadne vykonanom dokazovaní. Vo výroku o treste boli zohľadnené všetky skutočnosti svedčiace v prospech obžalovaného, majúce vplyv na trestnú sadzbu, a to pokus trestného činu i zmenšená príčetnosť, ale aj poľahčujúce okolnosti. Možno polemizovať so správnosťou prirážajúcej okolnosti podľa § 37 písm. a) Trestného zákona. Súd prvého stupňa uložením trestu pod spodnú hranicu trestnej sadzby dostatočne zohľadnil osobitosti tohto prípadu a ním vymeraný trest prokurátor považuje za zákonný a spravodlivý. Navrhol odvolanie zamietnuť.

Obžalovaný pred odvolacím súdom uviedol, že mu je to ľúto.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Trestného poriadku odvolací súd napadnutý rozsudok zruší aj ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona a aj ak je uložený trest neprímeraný.

Podľa § 321 ods. 3 Trestného poriadku ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti; ak však zruší hoci aj len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, veta prvá, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací primárne konštatoval, že odvolanie je prípustné, bolo podané v zákonnej lehote oprávnenou osobou a spĺňa všetky zákonné náležitosti, preto odvolací súd konštatuje absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné.

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že pred súdom prvého stupňa boli na hlavnom pojednávaní vykonané všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Trestného poriadku, tieto boli vykonané zákonným spôsobom a súd prvého stupňa dospel k správnym právnym a skutkovým záverom o vine, avšak spôsobom, ktorý sa prieči elementárnej logike. Až na výnimky sú myšlienkové pochody súdu opísané v odôvodnení napadnutého uznesenia v rozpore s obsahom dôkazov a postrádajú potrebný stupeň racionality. Navyše, súd prvého stupňa v rozpore s § 327 ods. 1 Trestného poriadku zopakoval chybné úvahy a mylné fakty, ktoré mu boli vytýkané už v uznesení odvolacieho súdu sp.zn. 3To/53/2020. V niektorých častiach odôvodnenia sú zase úvahy súdu prvého stupňa na hranici preskúmateľnosti, alebo absentujú úplne, jedná sa o odôvodnenie právnej kvalifikácie, subjektívnej stránky a otázky nesplnenia podmienok nutnej obrany. Výrok o treste napadnutého rozsudku je v rozpore so zákonom, prirážajúce okolnosti boli ustálené

nesprávne a poľahčujúce nedostatočne. Trest prepadnutia veci bol uložený formálne podľa Trestného zákona vo verzii, ktorá dňa 31.12.2015 stratila účinnosť. Výrok o treste tiež nie je náležite odôvodnený, ale len povrchné. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvého stupňa v plnom znení uviedol výrok uznesenia o pribratí znalca, vrátane znalcovi položených otázok, ktoré uvádza dokonca 2 krát, čo odvolací súd považuje za nadbytočné.

Z predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil nasledovné skutočnosti:

Prokurátor Krajskej prokuratúry Bratislava podal dňa 19.11.2019 obžalobu na F. O. pre pokus obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 14 ods. 1 k § 145 ods. 1 Trestného zákona na totožnom skutkovom základe, aký je uvedený v úvodnej časti tohto odôvodnenia.

Na hlavnom pojednávaní obžalovaný F. O. neučinil žiadne z vyhlásení podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku, a preto súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie. Vypočul obžalovaného, v procesnom postavení svedka vypočul poškodeného F. O., ďalej svedka F. W., podľa § 263 ods. 1 Trestného poriadku prečítal svedecké výpovede P. S. a T. O., vypočul znalca z odboru zdravotníctvo, odvetvie chirurgia a traumatológia, Doc. MUDr. Mareka Čambala, PhD., znalkyňu z odboru psychológia Mgr. Oľgu Tomišovú a znalkyňu z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria, MUDr. Denisu Mészárosovú, podľa § 268 ods. 2 Trestného poriadku prečítal znalecké posudky vypracované uvedenými znalcami a tiež znalecký posudok Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ z odboru prírodovedného skúmania a kriminalistických analýz, podľa § 270 ods. 1 Trestného poriadku vykonal vecný dôkaz (kuchynský nôž), a podľa § 269 Trestného poriadku prečítal listinné dôkazy. Súd prvého stupňa odmietol vykonať dôkaz výsluchom svedkov U. O., G. N., U. O., P. M., P. M., H. U., H. X. a U. O., ktorých sa domáhala obhajoba, a tiež pripojiť spis Okresného riaditeľstva PZ Senica sp.zn. OR PZ-SE-OPP3-474/2019-P z dôvodu, že tieto dôkazy sa týkajú okolností nepodstatných pre rozhodnutie.

Obhajoba obžalovaného spočívala v tom, že nepopieral skutočnosť, že poškodeného v inkriminovanom čase poranil kuchynským nožom, odmietol však ostatné skutkové okolnosti a právnu kvalifikáciu v zmysle obžaloby. J., že poškodený ho dlhodobo vydieral, zavražďoval, finančne parazitoval na jeho podnikaní, vymáhal od neho skutočné i domnelé dlhy a vyvíjal naňho neznesiteľný nátlak, kedy sa mu vyhrážal ublížením jeho rodine, rozkopaním tváre jeho detí a pod. V inkriminovaný deň poškodený od obžalovaného žiadal peniaze, avšak poškodený ich v dôsledku omeškania zákazníka nemal. Aby mal pokoj, povedal poškodenému, že sa má v Bratislave stretnúť s jeho dlžníkom, hoci to nebola pravda. Poškodený napriek nevôli obžalovaného s ním cestoval do Bratislavy, kde vysvitlo, že obžalovaný peniaze nedostane. Poškodený sa nahneval, vyhrážal sa, že ublíži deťom obžalovaného, a že ich vyhodí z domu, zo sedadla vodiča sa otočil k obžalovanému, ktorý sedel vzadu, a začal ho verbálne aj fyzicky napádať, búchal mu smerom do ramena, verbálne útočil aj na manželku obžalovaného. Snažil sa obžalovaného udrieť, čomu sa on bránil, v taške hľadal čokoľvek na svoju obranu. Obžalovaný sa zaprel o zadné sedadlo, aby mu poškodený nezobral nôž. Poškodený mu chytil ruky a ťahal ho k sebe. Prepadol na zem, obžalovaný sa zaprel o sedadlo. Poškodený mu stále držal ruky. Ako bol na zemi a držal mu ruky, tak sa ho snažil kopnúť. Ruky sa obžalovanému podarilo vytrhnúť, nôž odhodiť, a keď bol voľný, utiekol z auta. Obžalovaný sa podrobne vyjadril k osobe poškodeného, citoval jeho vyjadrenia o tom, že sníva o rozbití hláv a videní mozgov, alebo že sa 6 dní plazí v Afrike, aby niekoho vystrieľal. Tiež uviedol, že poškodený fyzicky napadol zamestnanca obžalovaného i brata obžalovaného a po vzatí obžalovaného do väzby tohto naďalej zavražďuje a pýta od jeho manželky prostredníctvom jeho brata 50.000 €.

Uznesením Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 3To/53/2020 zo dňa 18.08.2020 bol zrušený odsudzujúci rozsudok zo dňa 03.06.2020 a vec bola vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Odvolací súd nariadil súdu prvého stupňa vysporiadať sa s priebehom udalostí vo vozidle, ktorý bol v danom čase nedostatočne preukázaný. Existovali pochybnosti o počte, druhu a lokalizácii poranení poškodeného, a aj o mechanizme vzniku a charaktere každej z preukázaných rán okrem rán na prstoch poškodeného. Odvolací súd tiež nariadil súdu prvého stupňa, aby preložil znalcovi z príslušného vedného odboru fotodokumentáciu z miesta činu a požiadal ho o ustálenie pohybu osôb vo vozidle a ich vzájomnej polohy pri vzniku poranení poškodeného.

Následne súd prvého stupňa uložil znalcovi z odboru zdravotníctvo, odvetvie chirurgia a traumatológia, Doc. MUDr. Marekovi Čambalovi, PhD., aby vypracoval doplnok k svojmu znaleckému posudku so

zameraním na otázky položené procesnými stranami, vychádzajúce z uznesenia odvolacieho súdu sp.zn. 3To/53/2020 zo dňa 18.08.2020. Na hlavnom pojednávaní znalca opätovne vypočul, a tiež prečítal jeho doplnok k znaleckému posudku. Z doplnenia znaleckého dokazovania vyplynulo fotografické zachytenie lokalizácie poranení poškodeného, a teda možno jednoznačne konštatovať, že všetky tri zásahy nožom boli lokalizované blízko seba a smerovali z bočnej strany do pravej strany krku vo výške 6. a 7. krčného stavca (2 rany) a tiež v blízkosti jugulárnej jamky sprava (3. rana). Nejednalo sa o čisto rezné rany, ale o rany bodné (jugulárna jamka) a bodno - rezné. Znalcovi bola predložená fotodokumentácia vozidla s krvnými stopami, na podklade ktorej sa pokúsil určiť vzájomnú polohu oboch aktérov vo vozidle so zreteľom na možný časový moment vzniku poranení. Znalec konštatoval, že mechanizmus vzniku poranení nie je možné jednoznačne stanoviť, ale s najväčšou pravdepodobnosťou vznikli všetky 3 rany v čase, keď obžalovaný sedel na zadnom sedadle napravo od vodiča a poškodený sedel na sedadle vodiča. Je takmer vylúčené, aby rana v oblasti jugulárnej jamky vznikla pri súboji tvárou v tvár, najmä v stiesnených priestoroch osobného motorového vozidla. Veľké množstvo krvi bolo zaznamenané na sedadle spolujazdca vpredu a na palubnej doske, ale aj na bočnej strane sedadla spolujazdca a v ráme dverí spolujazdca. Z uvedeného znalec vyvodzuje, že po vzniku minimálne jednej krvácajúcej rany sa poškodený dostal do priestoru spolujazdca a zotrval tu určitý čas. Je teda možné predpokladať čiastočnú pravdivosť výpovede obžalovaného. Ak by k vzájomnému zápasu došlo, je menej pravdepodobné, aby k vzniku zranení došlo až v tejto fáze. Krvné stopy na ráme dverí vpravo podľa znalca vznikli tak, že poškodený sa snažil touto cestou vystúpiť, čo sa mu ale nepodarilo, keďže podľa krvných stôp z vonkajšej strany vozidla vystúpil cez dvere vodiča. Znalec teda konštatuje, že verzia obžalovaného z hlavného pojednávania je možná, avšak je len málo pravdepodobná. Nemohlo však dôjsť k takému nastaveniu tela poškodeného, ako uvádza obžalovaný, a to so zreteľom na rozmery vozidla. Znalec zastáva názor, že útok bol rýchly, smerovaný zozadu sprava na krk poškodeného a spočíval v troch bodnutiach nožom.

Súd prvého stupňa tiež opätovne vypočul znalkyňu z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria, MUDr. Denisu Mészárosovú, ktorej položil otázku, prečo bolo zníženie ovládacej schopnosti obžalovaného forenzne znížené. Znalčka vysvetlila, že depresívna porucha obžalovaného mala jednak reaktívny charakter, teda vychádzala zo životnej situácie, ale mala aj endogénne charakteristiky, čo znamená, že depresívna epizóda, ktorou prechádzal, mala aj biologický podklad. Obžalovaný sa nachádzal v stave po začatí farmakologickej liečby, ale ešte pred nástupom účinku (farmakologické okno), kedy mohlo dôjsť k zvýšeniu úzkosti, táto mohla byť enormne vystupňovaná. V prípade poruchy afektov a emócií tento faktor významne ovplyvňuje ovládacie schopnosti človeka, teda človek nevie dostatočne ovládnuť svoje konanie. Ku skutku došlo 2 a pol mesiaca potom, čo obžalovaný vyhľadal psychiatrickú pomoc.

Z opätovného výsluchu poškodeného nevzišli žiadne informácie o priebehu skutku, keďže mu procesné strany ani súd nepoložili žiadne otázky.

Súd prvého stupňa opätovne odmietol vykonať obhajobou navrhované dôkazy, hoci vzhľadom na predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu, kedy bolo zrozumiteľne konštatované, že výsluchy navrhovaných svedkov nie sú potrebné, bol takýto procesný postup nadbytočný. Ani odvolací súd nepovažuje za potrebné dokazovať agresivitu poškodeného voči bratovi obžalovaného a iným osobám, keďže táto skutočnosť nebola ničím, ani poškodeným, spochybňovaná. Preto nie je sporná. Po doplnení znaleckého posudku v intencích uznesenia odvolacieho súdu znalcom MUDr. Marekom Čambalom, PhD., ani odvolací súd nezistil dôvody pre pribratie znaleckého ústavu v zmysle návrhu obhajoby. Je pravdou, že niektoré jeho pôvodné závery boli neúplné, alebo odlišné od neskorších záverov, tieto diskrepancie však vznikli z dôvodu, že pri vypracovaní pôvodného znaleckého posudku nemal znalec k dispozícii dostatok informácií, a to jednak pre nespoluprácu poškodeného, a tiež preto, že mu neboli orgánmi činnými v trestnom konaní položené všetky relevantné otázky, a nebola mu predložená fotodokumentácia krvných stôp vo vozidle. Uvedené nedostatky vstupných informácií boli následne súdom prvého stupňa, ktorý v tomto smere rešpektoval pokyn odvolacieho súdu, reparované. Odvolací súd v znaleckom dokazovaní už v súčasnosti nezistil žiadne vecné deficity, závery znalca majú podklad v objektívne zachytených skutočnostiach, nie sú zjavne nelogické, jeho odborné závery sú zrozumiteľne vysvetlené, a teda niet žiadneho dôvodu na revíziu jeho posudku znaleckým ústavom. Pochybnosti o priebehu skutkového deja, ktoré sú podľa obhajoby sporné, sa nerovnajú pochybnostiam o správnosti znaleckého posudku. Znalec sa napokon v doplnku k znaleckému posudku riadne vysporiadal s tým, či je verzia obžalovaného možná (tak, že túto nevyhlúčil).

Odvolací súd preto dospel k záveru, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu a je z neho možné vyvodiť nepochybné závery o priebehu skutku. Na strane druhej, však viaceré úvahy súdu prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku aj odvolací súd považuje za neúplné, neracionálne, arbitrárne či špekulatívne, a tiež ignorujúce vyslovené úvahy zo strany odvolacieho súdu. Námietyky obhajoby k odôvodneniu výroku o vine sú plne opodstatnené, a odôvodnenie napadnutého rozsudku v žiadnom prípade nemožno akceptovať. Odvolací súd preto nahradil hodnotiaci proces súdu prvého stupňa vlastným hodnotením a dospel k záveru, že na podklade vykonaných dôkazov možno určiť priebeh udalostí vo vozidle bez akýchkoľvek rozumných pochybností.

Odvolací súd z dôkazov vykonaných pred súdom prvého stupňa vyvodil, že v inkriminovanom čase sedel obžalovaný vo vozidle poškodeného na strednom až pravom sedadle vzadu a poškodený sedel na sedadle vodiča. Táto skutočnosť vyplýva z výpovede obžalovaného aj poškodeného, a nie je sporná, rovnako ako skutočnosť, že obžalovaný zasadil poškodenému 3 bodné a bodno - rezné rany v oblasti krku vpravo, čo zreteľne vyplýva z dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa a označených v odôvodnení napadnutého rozsudku. Odvolací súd už vo svojom prvotnom rozhodnutí vyhodnotil výpoveď poškodeného ako deficitnú, zahmlievajúcu a nie celkom spoľahlivú, keďže poškodený konkrétne uviedol len to, že znenazdajky bol napadnutý obžalovaným vo vozidle a nič predtým ani potom a ani počas skutku si nepamätá. Nikto iný pri skutku nebol, preto poukazovanie na výpoveď svedka W. ako na usvedčujúci dôkaz, či prejavy obžalovaného po skutku v odôvodnení napadnutého rozsudku postráda elementárnu logiku. Pri ustálení priebehu skutkového deja bolo potrebné prihliadať na objektivizujúce dôkazy, a nie sa spoliehať na obsahovo nekvalitnú výpoveď poškodeného alebo na dôkazy, ktoré o skutku nič nehovoria, čo súd prvého stupňa učinil napriek predchádzajúcej výtke zo strany odvolacieho súdu.

Nie je úlohou súdu mechanicky preberať odborné závery znalcov a zamieňať ich s právnymi závermi o hodnotení dôkazov, naopak, súd je povinný hodnotiť dôkazy, teda aj znalecké posudky, jednotlivo ako aj vo vzájomných súvislostiach s ostatnými dôkazmi. Ako odvolací súd vyššie uviedol, pri hodnotení znaleckého posudku Doc. MUDr. Mareka Čambala, PhD. jednotlivo, neboli zistené žiadne skutočnosti spochybňujúce jeho správnosť. Hoci závery konštatované znalcom sú ním formulované ako pravdepodobné, odvolací súd po vyhodnotení znaleckého posudku v súvislostiach s výpoveďou obžalovaného, výpoveďou poškodeného, fotodokumentáciou miesta činu a vecným dôkazom - kuchynským nožom dospel k nepochybnému záveru, že obžalovaný bodol poškodeného do oblasti krku 3 razy v rýchlom slede za sebou, a to odzadu, a v čase, keď bol poškodený otočený v smere jazdy a obžalovaný sedel za ním v strede až vpravo. Znalec konštatoval, že vo vozidle prebehol zápas, a nemožno s istotou vylúčiť, že počas zápasu mohol obžalovaný poškodeného poraniť, avšak túto verziu považoval za nepravdepodobnú. Odvolací súd dospel k záveru, že verzia obžalovaného o zápase vo vozidle a o pohybe osôb vo vozidle je pravdivá, pretože zodpovedá krvným stopám vo vozidle, ale nie je možné, aby obžalovaný zasadil poškodenému rany do krku počas zápasu, teda náhodne pri obrane. Keďže poranenia poškodeného zanechali krvné stopy v interiéri vozidla, na palubnej doske, na sedadle spolujazdca, na ráme dverí, je zrejmé, že v čase zápasu už poškodený krvácal. Obžalovaný síce opisoval pohyb osôb vo vozidle zmätočne a na prvý pohľad ťažko uveriteľne, hlbšou analýzou jeho výpovede v spojení so znaleckým posudkom a rozsiahlosťou a typom krvných stop (stekance a machule na palubnej doske) však odvolací súd dospel k záveru, že dej vo vozidle skutočne prebehol tak, že poškodený sa otočil k obžalovanému a chytil ho za ruky a ťahal ho k sebe, obžalovaný sa nohami zaprel o predné sedadlá alebo o podlahu a snažil sa poškodenému vymaniť zo zovretia, poškodený ho ťahal smerom dopredu, v dôsledku čoho sa premiestnil hlavou smerom k sedadlu spolujazdca tvárou hore a nohami medzi sedadlá, obžalovaného pustil, snažil sa vystúpiť dverami spolujazdca, čo nedokázal, a napokon vystúpil dverami vodiča. Takýto pohyb vo vozidle opisoval obžalovaný, je logický a zodpovedá krvným stopám i ich absencii na jeho odeve, ale len v prípade, keď už v čase začiatku súboja mal poškodený krvácajúce poranenia, inak by dané krvné stopy nezanechal. Je logické, že poškodený sa otočil smerom dozadu na obžalovaného a uchopil ho za ruky práve v dôsledku bodných a bodno - rezných poranení, ktoré ucítil v oblasti krku, keď bol otočený dopredu. Po otočení sa smerom k zdroju bolesti zbadal v rukách obžalovaného nôž a uchopil ho za ruky. Obžalovaný nemohol poškodenému zasadiť rany do pravej časti krku v polohe tvárou v tvár, v takom prípade by mal poškodený rany vľavo, a nie vpravo. Skutková verzia zasedenia rán v ležiacej polohe - poškodený a nad ním obžalovaný, nevyplývala zo žiadneho dôkazu a je fyzicky ťažko predstaviteľná v podmienkach osobného motorového vozidla a tiež zápasu, ktorý opisoval obžalovaný. Odvolací súd teda uvedeným mechanizmom vylúčil všetky iné možné verzie vzniku poranení poškodeného a bez pochybností prijal skutkový záver, že obžalovaný

zasadil všetky 3 rany poškodenému do krku v situácii, kedy tento sedel vo vozidle na sedadle vodiča chrbtom k obžalovanému.

Zároveň neexistujú rozumné dôvody neveriť výpovedi obžalovaného ohľadom udalostí tesne pred útokom a ani v dlhšom časovom horizonte pred skutkom, tzn. že poškodený parazitoval na jeho podnikaní, dlhodobo ho zastrašoval, manipuloval a vyhrážal sa mu ublížením jeho rodine, požadoval od neho peniaze a vyvíjal naňho nátlak, v dôsledku čoho bol obžalovaný v takom psychickom rozporení, že sa 2 razy pokúsil suicidovať, vyhľadal psychiatrickú pomoc a bola mu nasadená farmakologická liečba na zmiernenie prejavov úzkosti a depresie. Výpoveď obžalovaného je tu podložená lekárskymi správami MUDr. H. O., ošetrojúcej lekárky obžalovaného, ktorej spomenuté okolnosti 2 a pol mesiaca pred skutkom obžalovaný popisoval, a tiež znaleckým posudkom z odvetvia psychiatria. V takejto situácii, kedy obžalovaný nevedel zabrániť poškodenému v trvajúcej pasívnej i aktívnej agresivite proti obžalovanému a jeho rodine, je racionálne prijateľné vysvetlenie dôvodov cesty obžalovaného do Bratislavy s fiktívnym dôvodom spočívajúcim v obdržaní sumy 9.000 € od zákazníka, pričom s dlhodobým konaním poškodeného proti obžalovanému korešponduje aj reakcia poškodeného determinovaná snahou mať nad obžalovaným kontrolu, spočívajúca v rozhodnutí, že do Bratislavy pôjde s obžalovaným. V Bratislave poškodený zistil, že obžalovaný peniaze od zákazníka nedostane, a že ho oklamal, a teda nemá poškodenému čo dať, logicky sa poškodený nahneval a svoj hnev prejavoval. Ak obžalovaný tvrdí, že sa k nemu otáčal a snažil sa ho biť do ramena za súčasného vyhrážania a zastrašovania ujmou deťom obžalovaného, odvolací súd nevzhliadol žiadne dôvody, prečo tomuto jeho tvrdeniu neveriť, navyše za situácie, kedy poškodený k tejto časti vypovedal rovnako ako k hlavným skutkovým okolnostiam, t.j. že nevie, pričom na retrográdnú amnéziu ohľadom udalostí pred zranením neexistoval uňho žiaden medicínsky dôvod. Odvolací súd odmieta špekulácie súdu prvého stupňa o tom, prečo mal obžalovaný v taške kuchynský nôž, keď zo žiadnych dôkazov nevyplýva, že obžalovaný sa umiestnením noža do tašky „pripravoval na vraždu“. Ak by takéto dôkazy existovali, prokurátor by zrejme v obžalobe právne kvalifikoval skutok inak. Môže existovať množstvo dôvodov, prečo bol popri kladive v taške obžalovaného aj nôž, a nemožno vylúčiť vzhľadom na charakter dlhodobého vzťahu obžalovaného a poškodeného napr. aj posilnenie možností obrany obžalovaného pri útoku, ktorý dôvodne očakával. Odpoveď na otázku, prečo mal obžalovaný v taške nôž, nie je známa, a nič nehovorí o priebehu udalostí vo vozidle.

Na tomto mieste odvolací súd opakuje svoje výhrady k tvrdeniam súdu v napadnutom rozsudku, že jedna bodná rana sa nachádzala na chrbte poškodeného. Už vo svojom zrušujúcom uznesení odvolací súd upozorňoval súd prvého stupňa, že takéto tvrdenie nevyplýva z dôkazov, následne bolo fotodokumentáciou tela poškodeného explicitne vylúčené, napriek tomu ho súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku zopakoval. Tiež nie je možné súhlasiť, že vo výpovediach obžalovaného sú rozpory, čo činí dôkaz výpoveďou obžalovaného nevierohodným. Ak by sa súd prvého stupňa primerane sústredil, čo obžalovaný počas jednotlivých výsluchov vypovedal, a komparoval jeho výpovede so závermi znalca a fotodokumentáciou, zistil by, že obžalovaný popisoval udalosti vo vozidle, ale aj pred jazdou, či dlhší čas pred skutkom v hrubých rysoch zhodne, dokonca prevažne pravdivo, s odchýlkami primeranými prežitej traume, duševnému rozporení a plynutiu času. Odvolací súd nerozumie úvahám súdu prvého stupňa o tom, či a kedy mal obžalovaný ukončiť podnikanie z dôvodu parazitovania poškodeného, a ani tomu, či a kedy mal obžalovaný niekomu inému než orgánom činným v trestnom konaní a súdu opisovať, že konal v sebaobrane, alebo prečo by mal opisovať svoje konanie operátorovi na záchrannej linke, keď sa pokúšal zachrániť poškodenému život, a tým zvrátiť následky svojho konania. V tomto smere odvolací súd plne odkazuje na príslušnú časť citovaných odvolacích námietok, ktoré sú v tomto opodstatnené. Je neakceptovateľné, aby súdy prijímali závery o priebehu skutku, obzvlášť pri trestnom čine vraždy, na základe povrchno preštudovaných dôkazov s použitím iracionálneho hodnotiaceho procesu.

Napriek nedostatkom v uvažovaní súdu prvého stupňa spočívajúcim v nahrádzaní informácií vyplývajúcich z dôkazov špekuláciami a subjektívnym hodnotením bez riadnej koncentrácie na obsah dôkazov, odvolací súd dospel k totožným záverom o priebehu skutku ako súd prvého stupňa, avšak z úplne iných vyššie rozobratých dôvodov. Odvolací súd na základe produkovaných dôkazov, a to lekárskych správ o zraneniach poškodeného, znaleckého posudku, fotodokumentácie interiéru vozidla, výpovede obžalovaného a výpovede poškodeného vylučuje, že ku skutku mohlo dôjsť inak, než je uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku, a teda konštatuje, že predchádzajúce pochybnosti o priebehu hlavných skutkových okolností boli doplnením dokazovania odstránené.

Následne odvolací súd pristúpil k revízií hodnotenia právnej kvalifikácie skutku súdom prvého stupňa, pričom primárne posudzoval naplnenie formálnych znakov skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona. V časti hodnotenia právnej kvalifikácie je odôvodnenie napadnutého rozsudku na hranici preskúmateľnosti, aj tu súd prvého stupňa postupoval povrchno a neprimerane stručne. Odvolací súd konštatuje, že zo znaleckého dokazovania bez pochybností vyplynulo, že rany, ktoré poškodený utrpel, boli takého charakteru, že každá z nich bezprostredne ohrozovala jeho život, pretože sa jednalo o poranenia masívne krvácajúce. V dôsledku krvácania poškodený utrpel hemoragický šok, a k jeho smrti nedošlo výlučne z dôvodu privolania a poskytnutia lekárskej starostlivosti spočívajúcej v akútnom operačnom zákroku. Obžalovaný sa teda pokúsil usmrtiť poškodeného v zmysle § 145 ods. 1 Trestného zákona, keď nasmeroval útok nožom na bočnú časť krku, teda na miesto, kde sa nachádzajú hlavné tepny privádzajúce krv do mozgu (arteria vertebralis, arteria subclavia a pod). Z preukázaných skutkových záverov ohľadom vzájomného postavenia oboch aktérov tesne pred zranením poškodeného, keď poškodený sedel a bol otočený chrbtom od obžalovaného, jednoznačne vyplýva, že pohyb nožom bol cielený a smerovaný na životne dôležitý orgán, a teda pri plne zachovanej rozpoznávacej schopnosti obžalovaného konštatovanej znalkyňou niet pochybností, že obžalovaný vedel, že svojím konaním môže usmrtiť poškodeného, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozmenný. Na uvedenom nič nemení konanie obžalovaného po skutku, kedy urobil všetko preto, aby poškodený nezomrel, keďže konanie po skutku neovplyvňuje vnútorný vzťah páchatel'a k jeho konaniu počas skutku. Zavinenie je kategóriou subjektívnou, ktorú však treba vyvodzovať z vonkajších okolností, pričom v tomto smere je podstatné práve vzájomné postavenie účastníkov skutku, ktoré umožňovalo obžalovanému rozhodnúť sa, či zaútočí nožom na krk poškodeného alebo nie. Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že obžalovaný naplnil všetky formálne znaky skutkovej podstaty pokusu obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 14 ods. 1 k § 145 ods. 1 Trestného zákona.

Hoci odvolací súd považoval za preukázané, že poškodený na obžalovaného verbálne a fyzicky vo vozidle útočil potom, čo zistil, že obžalovaný zinscenoval stretnutie so zákazníkom, na ktorom by inkasoval pre poškodeného peniaze, zároveň z dokazovania vyplynulo, že fyzický útok poškodeného netrval v čase bezprostredne pred zasadením bodných a bodno - rezných zo strany obžalovaného, keďže poškodený bol otočený k obžalovanému chrbtom. Ak by uvedené nezodpovedalo skutočnosti, rany poškodeného by boli lokalizované na iných miestach na tele poškodeného, so zreteľom na interiér vozidla by boli viac rezné ako bodné a neboli by koncentrované vo vzájomnej tesnej blízkosti. V prípade, že by sa poškodený po zisteníach o zavádzaní zo strany obžalovaného rozhodol zaútočiť na obžalovaného fyzickým kontaktom v zadnej časti vozidla, a za týmto účelom by vystupoval z vozidla, a obžalovaný by sa bránil tomuto hroziacemu útoku bodnutiami poškodeného, nemohol by počas procesu vystupovania poškodeného, teda jeho pohybu doľava, zasadiť 3 bodné a bodno - rezné rany v danej lokalizácii. Odvolací súd preto dospel k záveru, že neboli splnené zákonné podmienky nutnej obrany podľa § 25 ods. 1 Trestného zákona, pretože útok poškodeného na telo obžalovaného netrval ani priamo nehrozil.

Priamo hroziacim útokom v zmysle § 25 ods. 1 Trestného zákona je situácia, kedy na podklade predchádzajúceho priebehu udalostí možno dôvodne očakávať, že k útoku nepochybne dôjde vzápätí. Bezprostredná hrozba útoku môže nastať už pri slovnom alebo konkludentnom prejave úmyslu zaútočiť. V danej veci z dokazovania vyplynulo, že poškodený bezprostredne pred konaním obžalovaného neučinil žiaden prejav, z ktorého by vyplývala akútna hrozba, keďže sedel k obžalovanému chrbtom. Iná situácia by nastala, ak by obžalovaný bodol poškodeného v identickom čase, kedy by bol poškodený otočený alebo aspoň natočený dozadu k obžalovanému a popri tom by prejavoval hnev verbálne, čo však bolo dokazovaním vyvrátené, rovnako ako skutočnosť, že útok zo strany poškodeného v danom momente netrval.

Po prijatí záveru, že skutok sa stal, je trestným činom a spáchal ho obžalovaný, odvolací súd skúmal, či je obžalovaný za jeho spáchanie trestnej zodpovedný. Opäť treba súdu prvého stupňa vytknúť, že sa tejto otázke v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nevenoval, hoci odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení jeho pozornosť na danú otázku explicitne zamerl. Pre posúdenie tejto otázky boli pred súdom prvého stupňa po doplnení dokazovania v intenciách uznesenia odvolacieho súdu produkované dostatočné dôkazy umožňujúce dôsledne vyslovenú otázku zodpovedať. Duševný stav obžalovaného bol vyšetrovaný znalkyňou MUDr. Denisou Mészárosovou už v prípravnom konaní,

znalkyňa bola vypočítaná na hlavnom pojednávaní a následne opäť na hlavnom pojednávaní po zrušení prvého odsudzujúceho rozsudku. Znalčka už v písomnom znaleckom posudku konštatovala forenzne významný vplyv zistenej duševnej poruchy obžalovaného na jeho ovládacie schopnosti v čase skutku, pričom sa jednalo o epizódou stredne ťažkej depresie - adaptačnej poruchy s proťahovanou depresívnou reakciou, ktorej úzkostná a depresívna symptomatika je popisovaná aj v zdravotnej dokumentácii obžalovaného. Znalčka vyslovila, že súhra duševných porúch, ktorými obžalovaný v čase spáchania skutku trpel - prítomnosť depresívnej symptomatiky a dekompenzácia (akcentovaných osobnostných čŕt) do poruchy osobnosti - spolu so záťažovou životnou situáciou negatívne ovplyvnili jeho psychické fungovanie do tej miery, že viedli k forenzne podstatnému zníženiu ovládacích schopností, nie však vymiznutiu, pričom rozpoznávacie schopnosti boli plne zachované. De facto vylúčila konanie obžalovaného v patickom afekte, ktorý by z právneho hľadiska znamenal stav nepričetnosti.

Vo všeobecnosti možno uviesť, že konanie v afekte by mohlo mať vplyv na vedomostnú zložku subjektívnej stránky len vtedy, ak by bolo dané tzv. biologické kritérium, ktoré predpokladá významnú odchýlku od normy v psychike páchatel'a, teda duševnú poruchu alebo chorobu, ktorá je tu v dobe spáchania činu a bráni páchatel'ovi chápať protiprávnosť jeho konania, respektíve svoje konanie ovládať. Násilné trestné činy spáchané v afekte (afektívne delikty) sú definované ako trestné činy spáchané pod vplyvom silných emócií, keď emočné vzrušenie predchádza racionálnej rozvahe. Pod pojem afektívny delikt sa podradujú aj tzv. situačne podmienené skutky spáchané v silnom rozrušení, ktoré predstavujú spontánnu reakciu páchatel'a na mimoriadne ťaživú životnú situáciu. Afekty sú silné pocity (emócie), formy prežívania, ktorými človek reaguje na vonkajšie ako aj vnútorné podnety. Ide o reakcie spontánne, subjektívne, ktoré tvoria určitý protipól k reakcii rozumovej (intelektuálnej). Ide spravidla o silnú emocionálnu reakciu vysokej intenzity, ktorá síce vedomie zužuje, ale nezastiera ho, a ktorá nie je chorobného pôvodu. Intenzívne prežívaná tendencia k uvoľneniu napätia môže potlačiť rozumovú úvahu a obvyklé zábrany. Človek sa pod vplyvom afektu chová odlišne od svojej osobnej a všeobecnej normy. Pre afekty ako pocitové reakcie je príznačné ich krátke trvanie a prechodný charakter. Z hľadiska psychiatrického sa rozlišuje medzi afektmi fyziologickými (normálnymi), ktoré nie sú prejavom duševnej poruchy a predstavujú reakciu na podnet určitej intenzity, a afektmi patologickými (chorobnými). Jednotlivé osoby sa pritom líšia svojím sklonom k afektívnemu prežívaniu. Miera afektibility závisí napríklad od faktorov genetických ako aj kultúrno - sociálnych, pričom k ich zmenám môže dochádzať v závislosti na veku, aktuálnom zdravotnom stave a podobne. Páchatel' afektívneho deliktu síce svoju vôľu navonok prejavuje, ale jeho schopnosť adekvátne vážiť spoločensky prijateľné a neprijateľné reakcie je obmedzená, hodnotový motivačný rebríček je vplyvom afektu deformovaný. Afekt odbúrava bežné zábrany páchatel'a, respektíve bráni racionálnemu uvažovaniu, ktoré zahŕňa tak právne ako aj etické normy, takže páchatel' koná tak, ako by za iných okolností nekonal. Aj keď schopnosť páchatel'a ovládať svoje konanie a vnímať protiprávnosť svojho konania nie je úplne vymiznutá (v smere nepričetnosti), sústredí svoju motiváciu na vybitie afektu a inak rešpektované pravidlá strácajú z dôvodu mimoriadneho pohnutia mysle pre páchatel'a svoju presvedčivosť. Kvalifikovaný afekt teda radikálne mení priority páchatel'a. Intenzívny pud k vybitiu afektívnej tenzie zastiera jeho rešpekt k pravidlám ako aj strach z prípadnej trestnej sankcie. Vplyvom afektu sa dočasne mení štruktúra osobnosti páchatel'a a dostavuje sa tzv. primitívna reakcia.

Forenzno - psychiatrická a trestnoprávna náuka (slovenská, česká a napríklad aj rakúska, napr. Hořák, J.: Trestněprávní a kriminologické aspekty vražd, Univerzita Karlova, Praha 2011) rozoznáva prosté afekty, ktorými sa rozumie stav silnejších emócií, a k tomuto vo väčšej či menšej miere dochádza prakticky u každého páchatel'a úmyselného trestného činu. Vyjadrujú obvyklý stres z riskantnej situácie a nemajú na psychiku páchatel'a zásadný vplyv. Do druhej kategórie afektívnych konaní patrí afekt vystupňovaný (silný), pri ktorom sa pripúšťa jeho vplyv na pričetnosť páchatel'a. Tieto dva stupne afektu (prostý a vystupňovaný) sú považované za normálne prejavy ľudskej psychiky. Oproti tomu tretí typ, tzv. afekt najvyššieho stupňa (patický afekt) má už jednoznačne charakter duševnej poruchy (ide o stav, ktorý je výsledkom psychiatrického ochorenia s konkrétnou lekárskou diagnózou), ktorý má zásadný vplyv na psychiku páchatel'a a spôsobuje nepričetnosť páchatel'a.

Patický afekt je v českej ako aj slovenskej psychiatrickej literatúre (napríklad Pavlovský, P. a kol.: Soudní psychiatrie a psychologie, Grada Publishing 2012 alebo Študent, Soudní psychiatrie a trestní právo, 1989) považovaný za extrémne vystupňovaný afekt s tým, že vrcholné afektívne vzrušenie páchatel'a prechádza v kulminačnom bode do krátkodobého mráкотného stavu. Mráкотný stav doprevádza búrlivý nepokoj a agresia voči okoliu, ktorá má spravidla nekoordinovaný charakter. Vo vrcholovej fáze patického

afektu býva páchatel dezorientovaný, môže skĺznuť do automatického konania. Pre ústupovú fázu patického afektu je charakteristické veľké fyzické a psychické vyčerpanie, nezriedka upadnutie do spánku, po ktorom nasleduje buď čiastočná alebo úplná amnézia na rozhodujúcu dobu afektu a konania. Patický afekt je psychiatricky hodnotený ako krátkodobá psychóza, respektíve porucha vedomia a jeho forenzným následkom je nepríčetnosť. V odbornej literatúre panuje zhoda, že ide o prejav celkom ojedinelý.

Naopak, u afektov fyziologických (tzv. normálnych - ide o prvé dva vyššie uvedené typy), ktoré nepredstavujú chorobný stav, nepríčetnosť v zásade neprichádza do úvahy. Možno preto zhrnúť, že nepríčetnosť len v dôsledku fyziologického afektu je v rámci normálnej psychiky zriedkavým javom.

Vzhľadom k uvedenému, berúc do úvahy výsledky znaleckého dokazovania k osobe obžalovaného, nepríčetnosť obžalovaného neprichádza do úvahy, pretože znalkyňa patický afekt i iné duševné choroby vylúčila. Konštatovala však prítomnosť biologicky podmienenej úzkostne - depresívnej symptomatiky v dôsledku „farmakologického okna“ a tiež významný vplyv životných udalostí na duševný stav obžalovaného (dlhý v podnikaní, resp. ich neschopnosť splácať, naliehanie poškodeného na splácanie ním vloženého vkladu do podnikania, obava zo straty sociálneho zázemia - finančná odkázanosť rodiny na jeho príjmy, manželka na materskej dovolenke, neschopnosť priznať vlastné zlyhanie a zverenie sa manželke o problémoch s financiami). Depresívna porucha mala jednak reaktívny charakter, čiže vychádzala zo životnej situácie, ale mala aj endogénne charakteristiky, čo znamená, že obžalovaný sa nachádzal v stave depresívnej epizódy, jeho depresia mala aj biologický podklad. V čase spáchania skutku bol v krátkom období, ktoré sa nazýva farmakologické okno, t.j. už po začatí aplikácie liečby antidepresívami, ale ešte predtým, ako sa plne prejaví účinnosť liekov. V tom čase mohlo prísť aj ku krátkodobému zhoršeniu depresie, najmä k zvýšeniu úzkosti. U obžalovaného mohla byť enormne vystupňovaná úzkosť. Prítomnosť afektívnej depresívnej poruchy a dekompenzácia akcentovaných osobnostných čŕt vplyvom záťažovej životnej situácie negatívne ovplyvnili jeho psychické fungovanie do tej miery, že viedli k forenzne podstatnému zníženiu ovládacích schopností v čase spáchania skutku.

Na základe týchto skutočností odvolací súd dospel k záveru, že obžalovaný skutok spáchal v stave zmenšenej príčetnosti. Osobnosť obžalovaného nie je agresívna, je úzkostno - depresívna, obžalovaný viedol doposiaľ riadny rodinný i pracovný život, bol zodpovedným životelom rodiny, a ocitol sa v dlhodobej ťaživej životnej situácii a v čase skutku vo vystupňovanej stresovej situácii, kedy nedokázal svoje konanie racionálne korigovať (ovládacia zložka). Judikatúra (R 61/1971, R 6/1999) ako aj trestnoprávna teória pritom pripúšťajú zmenšenú príčetnosť aj v dôsledku dlhotrvajúcej stresovej situácie, pričom stav zmenšenej príčetnosti nemusí byť vyvolaný len duševnou chorobou, ale postačuje aj krátkodobá porucha duševných funkcií, a táto u obžalovaného znalkyňou zistená bola.

V tomto smere je potrebné uviesť, že zmenšená príčetnosť je priestor medzi príčetnosťou a nepríčetnosťou, v ktorom môže byť ovládacia alebo rozpoznávacía zložka znížená rôznou mierou. Aj odborná psychiatrická literatúra uvádza, že medzi príčetnosťou a zmenšenou príčetnosťou leží široký medzipriestor, a osoby, ktoré doň spadajú buď plne nechápu protiprávnosť svojho konania alebo nemajú potrebné zábrany proti trestnému konaniu alebo oboje. Zmenšená príčetnosť má právny význam ako osobitný prípad príčetnosti, a nie je akýmsi tretím stavom. Takéto osoby sú síce z právneho hľadiska trestne zodpovedné, ale ich vina je v porovnaní s úplne zdravým človekom menšia. Sú príčetní so zmenšenou vinou, čiže zmenšene zodpovední (Študent, V.: Soudní psychiatrie a trestní právo. Praha: Státní pedagogické nakladatelství, 1989).

Zmenšenú príčetnosť a jej povahu súd prvého stupňa nielenže nedostatočne rozviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia, ale ich vôbec nepremietol do výroku o treste, resp. príslušné zákonné ustanovenie § 39 ods. 2 písm. c) Trestného zákona vo výroku o treste uviedol len formálne. Toto pochybenie bolo primárnym dôvodom pre zrušenie napadnutého rozsudku vo výroku o treste, pretože v dôsledku nedostatočného prihliadnutia na zmenšenú príčetnosť obžalovaného v čase skutku aj so zreteľom na to, že pri zmenšenej príčetnosti súd nie je viazaný spodnou hranicou trestnej sadzby podľa § 39 ods. 3 Trestného zákona, dokonca vôbec nemusí trest uložiť, je trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, hoci je aj mimoriadne znížený z dôvodu pokusu, stále neprimerane prísny.

Odvolací súd sa nestotožnil ani so spôsobom, akým súd prvého stupňa určil priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, keď zistil poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. j), písm. k), písm. m) Trestného zákona

(viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, pričínal sa o odstránenie škodlivých následkov trestného činu a sám oznámil trestný čin príslušným orgánom), a tiež priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. a) Trestného zákona, teda že spáchal trestný čin z obzvlášť zavrhnuteľnej pohnútky, ktorú súd prvého stupňa vzhliadol v tom, že obžalovaný chcel poškodeného usmrtiť, aby sa zbavil svojho veriteľa. Predovšetkým odvolací súd upozorňuje, že takáto priťažujúca okolnosť u obžalovaného vôbec nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, naopak, v zmysle psychiatrického a psychologického znaleckého dokazovania sa jednalo o akt zúfalstva v stave dlhšie trvajúcej úzkostno - depresívnej poruchy zavinenej minimálne sčasti aj poškodeným, ktorá sa pred skutkom prechodne ešte vystupňovala vo svojich prejavoch, a to jednak v dôsledku farmakologického okna, ktoré je podľa odbornej literatúry paradoxne spôsobilé zhoršiť prejavy primárnej diagnózy, ale najmä v dôsledku neriešiteľnej situácie vo vozidle, kedy obžalovaný nemohol vyhovieť poškodenému s peniazmi, a tento v nátlaku a vyhrážkach smerovaných aj na malé deti obžalovaného pokračoval. Je pochopiteľné, že kombinácia útokov na rodinu obžalovaného a neriešiteľná momentálna situácia mohli vyvolať u obžalovaného silné citové rozrušenie. Tieto okolnosti odvolací súd považoval za naplňajúce poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. a) Trestného zákona, t.j. že obžalovaný spáchal trestný čin v ospravedliteľnom citovom rozrušení. Obžalovaný viedol pred skutkom riadny život, čomu zodpovedá poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona. Odvolací súd prevzal do svojho rozhodnutia aj poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. k), písm. m) Trestného zákona, pretože tieto súd prvého stupňa ustálil správne, a ich dôvodnosť nebola odvolaním vytkaná. Možno súhlasiť so súdom prvého stupňa, že tieto okolnosti vyplývajú z toho, že obžalovaný aktívne poskytoval poškodenému prvú pomoc, a tiež volal na linku 158, kde oznámil svoje konanie polícii. Pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, ktorý bol súd povinný zisťovať podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona je teda 4:0. Podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona teda došlo k zníženiu hornej hranice trestnej sadby o jednu tretinu.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 2 Trestného zákona páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

Podľa § 34 ods. 3 Trestného zákona trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Odvolací súd aplikujúc § 39 ods. 2 písm. c) Trestného zákona dospel k záveru, že miera príčetnosti obžalovaného nebola natoľko znížená, aby nebolo potrebné popri ochrannom liečení ukladať trest (má sa na mysli výlučne trest odňatia slobody). V súdnej praxi sa pri afektívnych deliktach úplne upúšťa od ukladania trestu v prípadoch typickou kombináciou zníženia rozpoznávacej aj ovládacej schopnosti, dlhšie trvajúceho utrpenia spôsobeného páchatelovou obeťou napr. v rámci najbližšej rodiny a pod. Pri určovaní výmery trestu v zmysle § 39 ods. 2 písm. c) Trestného zákona, v zmysle ktorého neexistovali žiadne zákonné obmedzenia smerom nadol, odvolací súd bral do úvahy nasledovné faktory svedčiace v prospech obžalovaného zoradené podľa závažnosti ich vplyvu na výmeru trestu:

- zmenšená príčetnosť
- štádium pokusu
- kumulácia väčšieho počtu poľahčujúcich okolností
- povaha poľahčujúcich okolností, z ktorých 2 sú mimoriadne významné a premietli sa do odvrátenia fatálneho následku
- absencia priťažujúcich okolností
- absencia trvalých následkov u poškodeného

- nízke riziko recidívy u obžalovaného v zmysle páchania akejkoľvek trestnej činnosti.

Prvé tri uvedené faktory sú každý sám osebe dôvodom na mimoriadne zníženie trestu pod spodnú hranicu trestnej sadzby (15 - 20 rokov), pričom pokus trestného činu odôvodňuje jej zníženie na 10 rokov, kumulácia väčšieho počtu poľahčujúcich okolností spolu s okolnosťami prípadu na 8 rokov (§ 39 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona. Vzhľadom na skutočnosť, že každý z uvedených troch režimov zákona určuje odlišnú spodnú hranicu, odvolací súd použil to ustanovenie zákona, ktoré sa týkalo najvýznamnejšieho faktora podieľajúceho sa na „miere viny“ obžalovaného, ako je vysvetlené vyššie. Nesprávny bol teda postup súdu prvého stupňa, ktorým kumuloval ustanovenie § 39 ods. 2 písm. a) a § 39 ods. 2 písm. c) Trestného zákona vo výroku o treste, pretože § 39 ods. 2 písm. c) Trestného zákona predstavuje lex specialis. Berúc zreteľ na následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatelia, jeho pomery a možnosť jeho nápravy odvolací súd dospel k záveru, že preventívnu, ochrannú i morálnu funkciu trestu možno v prípade obžalovaného naplniť uložením trestu odňatia slobody vo výmere 4 roky.

Obžalovaný F. Kučera sa doposiaľ preukázateľne nedostal do rozporu so zákonom, viedol riadny rodinný i pracovný život, a preto by proces jeho resocializácie v ústave na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, kam sa v zmysle § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaraďujú páchatelia obzvlášť závažných zločinov, nebol prínosom preňho ani pre spoločnosť. Odvolací súd preto pristúpil k aplikácii § 48 ods. 4 Trestného zákona a zaradil obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Náčinie použité na spáchanie trestného činu, v tomto prípade kuchynský nôž, je vecou bez materiálnej hodnoty, nie je žiaduce dražiť ho pred okresným úradom, a preto do výroku o treste prepadnutia veci nepatrí, a odvolací súd tento druh trestu neuložil. Upozorňuje však súd prvého stupňa, že výrok o tom, že vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát, sa vyslovuje na základe § 60 ods. 5 Trestného zákona a nie § 60 ods. 6 Trestného zákona.

V časti uloženia ochranných opatrení, teda ochranného liečenia a ochranného dohľadu, neboli obhajobou formulované žiadne konkrétne odvolacie námietky, rovnako ako v časti výroku o náhrade škody, preto tieto odvolací súd preskúmal len z hľadiska zákonnosti, pričom nezistil pochybenia. Tieto výroky v napadnutom rozsudku ostávajú týmto rozhodnutím nedotknuté.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd podľa § 321 ods.1 písm. d), písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, pričom tak urobil na podklade odvolania obžalovaného.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.